

“Ἐγὼ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. ιδ' 6)

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ἀνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. Γ' 63)

Ἔτος 112ον | Ἰούλιος 2022 | 4368

«ΣΥΝΗΓΕΙΡΕ ΚΑΙ ΣΥΝΕΚΑΘΙΣΕΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΙΣ»

Η ΣΤΙΓΜΗ τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἀφορμὴ χαρᾶς! Καὶ μάλιστα χαρᾶς μεγάλης! Παράδοξο καὶ ὅμως ἀληθινό. Ἡ ἀνάληψη τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ γιὰ τοὺς μαθητῆς, γεγονός μεγάλης χαρᾶς. Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς μᾶς παρουσιάζει μὲ λίγες ἐπιγραμματικὰς λέξεις τὸ θαῦμα τῆς Ἀναλήψεως: **«Ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὸν αὐτοὺς διέστη ἀπ' αὐτῶν καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης»** (Λουκ. κδ' 51-52).

Ὁ Χριστὸς ἀνεβαίνει στοὺς οὐρανοὺς ὄχι μὲ ἄλλο μέσο, ὅπως ὁ προφῆτης Ἠλίας, **«ὡς εἰς οὐρανόν»**. Ἀνεβαίνει μὲ τὴ δική Του δύναμη, μὲ μοναδικὴ μεγαλοπρέπεια. Δὲν χρειάσθηκε ἄρμα οὔτε πύρινους ἵππους. Γνώριζε καλὰ τὸν δρόμο πρὸς τὸν οὐρανόν, γιὰ τὴν ἦταν **«ὁ Κύριος ἐξ οὐρανῶν»**, **«ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς»**. Καὶ οἱ μαθητῆς χαίρουν, γιὰ τὴν βλέπουν τὸν θρίαμβο τοῦ Χριστοῦ. Ἀνεβαίνει θριαμβευτῆς, χωρὶς νὰ γνωρίσει πᾶθ θάνατο. Καὶ τὸ γεγονός αὐτὸ γεμίζει τὴν καρδιά τους μὲ ἀνέκφραστη χαρὰ. Ὅταν πρὸ τοῦ πάθους τοὺς ἔλεγε: **«Συμφέρει ὑμῖν, ἵνα ἐγὼ, ἀπέλθω»**, **«ἡ λύπη πεπλήρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν»**. Τώρα ὅμως καταλαβαίνουν ὅτι ἡ ἀνάβαση αὐτῆ εἶναι γιὰ τὸ συμφέρον τους. Δὲν εἶναι ἐγκατάλειψη. Εἶναι φροντίδα. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ στείλει τὸν παράκλητο, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, γιὰ νὰ τοὺς κατευθύνει, νὰ τοὺς διδάσκει, νὰ τοὺς στηρίξει στὶς δυσκολίες τους.

Χαίρονται οἱ μαθητῆς καὶ μαζί μὲ αὐτοὺς χαίρονται καὶ οἱ πιστοὶ ὅλων τῶν αἰώνων. Ἡ ὑπόσχεσή Του εἶναι σαφής: Ἀνεβαίνω στὸν οὐρανόν, γιὰ νὰ μὴ λησμονεῖτε ὅτι πατρίδα σας μόνιμη δὲν εἶναι ἡ γῆ. Εἶναι ὁ οὐρανός. Ἡ ἀχειροποίητη οἰκία σας ἔτοιμη τώρα, φωτόλουσθη περιμένει μὲ ἀνοικτῆς τῆς πύλες τῆς. Ὁ οὐρανός ἔγινε πᾶς βατὸς γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Ἡ ἀνθρώπινη φύση, τὴν ὅποια παρέλαβε μαζί Του ὁ Κύριος, βρίσκεται κοντὰ στὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ. Οἱ οὐρανοὶ εἶναι δικοὶ μας. Τοὺς κατακτήσαμε ὄχι μὲ πολυδάπανα διαστημολογία, ἀλλὰ μὲ τὴν ἔνδοξη Ἀνάληψη τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ. Ἀκριβῶς διότι **«εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθεν Ἰησοῦς»** (Εβρ. στ' 19-20). Προπορεύθηκε γιὰ χάριν μας, γιὰ νὰ ἀκολουθήσουμε ἐμεῖς. **«Ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἀνάληψις ἡμετέρα προαγωγή ἐστὶ καὶ ὅπου προεπορεύθη ἡ τῆς κεφαλῆς δόξα, ἐκεῖ καλεῖται καὶ ἡ τοῦ σώματος ἐλπίς»** (Ἁγιος Λέων).

Ἀσύλληπτο θεῖο δῶρο ἡ Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν ἀνθρώπινη φύση. Ὁ Χριστὸς ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς ὄχι μόνον ὡς Θεός, ἀλλὰ καὶ ὡς ἄνθρωπος. Ἀποπνευματισμένη καὶ θεωμένη τὴν ἀνθρώπινη φύση τὴν **«συνήγειρε καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις»** (Εφεσ. β' 6), παρὰ τὸν θρόνο τοῦ οὐρανοῦ Πατέρα. **«Τῆς γὰρ κεφαλῆς καθεζομένης καὶ τὸ σῶμα συγκάθηται»** (Χρυσόστομος). Ἔνεκα τῆς ἐνώσεώς μας μὲ τὸν Χριστό, ποὺ εἶναι ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, κι ἐμεῖς βρισκόμαστε ἐκεῖ ποὺ εἶναι ὁ Χριστός. Ἀρκεῖ νὰ εἴμαστε πνευματικὰ ἐνωμένοι μαζί Του καὶ νὰ μὴν ἀφήνουμε τὴν ἁμαρτία νὰ διασπᾶ τὸν ὀργανικὸ αὐτὸ σύνδεσμο. Χάρις στὴν Ἀνάληψη **«εἶδαν ἀρχάγγελοι ὁ πάλαι ἐπεθύμουν: τὴν φύσιν τὴν ἡμετέραν ἀπὸ τοῦ θρόνου ἀστράπτουσαν τοῦ βασιλικοῦ, δόξῃ καὶ κάλλει στίλβουσαν ἀθανάτου»** (Χρυσόστομος).

Ἡ Ἀνάληψη εἶναι ἓνα μοναδικὸ γεγονός μὲ καθημερινὴ ἐπικαιρότητα. Δὲν εἶναι ἓνα παρελθόν. Εἶναι ἓνα διαρκὲς παρόν. Ἐνα ἐλπιδοφόρο μέλλον. Ἐνα ἐνισχυτικὸ κάλεσμα γιὰ μιὰ συνεχῆ ἀνάβαση πάνω ἀπὸ τὰ γήινα καὶ μικρά, στοὺς φωτεινοὺς ὀρίζοντες τοῦ ψυχικοῦ μεγαλείου, στὴν ἀτέλειωτη χαρὰ τοῦ οὐρανοῦ, στὸν θρόνο τῆς θεϊκῆς δόξας, στὴν οὐράνια πατρίδα, ὅπου βρίσκεται δοξασμένη, ἀποπνευματισμένη καὶ θεωμένη ἡ ἀνθρώπινη φύση μας.

Πῶς, λοιπόν, νὰ μὴ σκιρτᾷ ἀπὸ χαρᾶ ὁ κάθε πιστός; Ἄν ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος καυχᾶται γιὰ τὰ μεγάλα ἐπιτεύγματα τῆς τεχνικῆς καὶ κάνει λόγο γιὰ τὸν «διαστημικὸ ἄνθρωπο», ὁ Χριστιανὸς θὰ ἔπρεπε νὰ ζεῖ πολὺ περισσότερο τὶς μεγάλες αὐτὲς πνευματικὲς κατακτήσεις καὶ νὰ μὴν παύει νὰ μιλάει γιὰ τὸν «ἄνθρωπο τῆς Ἀναλήψεως». Τὸν ἄνθρωπο, ποὺ χωρὶς νὰ περιφρονεῖ τὴ γῆ, ἔχει τὸ βλέμμα, τὴ σκέψη καὶ τὴν καρδιά στραμμένα στὸν οὐρανόν. Τὸ διαστημικὸ ἄλμα εἶναι γιὰ τοὺς λίγους. Ἡ πνευματικὴ ἀνύψωση εἶναι γιὰ ὅλους. Ὁ **«ἀνελθὼν εἰς οὐρανοὺς»** μᾶς καλεῖ. **«Ἄνω σκῶμεν τὰς καρδίας»**.

Ἡ ἀνθρώπινη φύση, τὴν ὅποια παρέλαβε μαζί Του ὁ Κύριος, βρίσκεται κοντὰ στὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ. Οἱ οὐρανοὶ εἶναι δικοὶ μας. Τοὺς κατακτήσαμε ὄχι μὲ πολυδάπανα διαστημολογία, ἀλλὰ μὲ τὴν ἔνδοξη Ἀνάληψη τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ.

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΣΕΙΡΗΝΕΣ

Τὸ νησι τῶν Σειρήνων. Τόπος γεμάτος γοητεία καὶ θελκτικότητα. Τοπίο παραδεισιακό. Χρώματα, λουλούδια καὶ μύρα. Καὶ μέσα σὲ ὅλα οἱ Σειρήνες, τὰ μυθικὰ ἐκεῖνα ὄντα: Πουλιὰ μὲ πρόσωπο παρθένων. Μὲ τὴν μελωδικὴ φωνή τους ἔψαλλαν τραγούδια θελκτικά, ποὺ μάγευαν καὶ μεθοῦσαν τοὺς ταξιδιώτες... Ὅσοι ὅμως ἀπὸ αὐτοὺς στέκονταν νὰ ἀπολαύσουν τὸ ἐξωτικὸ τραγούδι τοὺς λησμονοῦσαν σύζυγο, παιδιά, πατρίδα. Καὶ ὅσοι ναυαγοὶ καὶ θαλασσοπνιγμένοι κατάφευγαν στὶς ἀκρογιαλιές τοῦ νησιοῦ γίνονταν τροφή τῶν σαρκοβόρων ἐκείνων πουλιῶν... Σωροὶ ἀπὸ ἀνθρώπινα κόκκαλα κάλυπταν τὶς ἀνθόσπαρτες πεδιάδες...

Ὁ Ὀδυσσεύς, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ περάσει τὸ νησι τῶν Σειρήνων, ἔφραξε τὰ αὐτιά τῶν συντρόφων του μὲ κερὶ, ἐνῶ ἐκεῖνος δέθηκε σφικτὰ στὸ κατάρτι τοῦ καραβιοῦ. Ἦταν μιὰ πράξη σωφροσύνης, γιὰ νὰ ξεφύγουν τὴν θανάσιμη αἰχμαλωσία τῶν Σειρήνων. Καὶ πράγματι. Ὅταν τὸ πλοῖο παρέπλεε τὸ νησί, ἐκεῖνος σώθηκε χάρις στὰ δεσμά του καὶ οἱ σύντροφοί του χάρις στὴ θεληματικὴ κώφωσή τους... Ὅταν ἔφθασαν μακριὰ ζωντανοί, δυνατοί, ἐλεύθεροι, τότε ἔνωσαν τὸν θανάσιμο κίνδυνο ποὺ εἶχαν ξεφύγει. Τὰ δεσμά τους ἀποδείχθηκαν χρυσά.

Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀργοναῦτες διάβηκαν σώοι τὸ μακάβριο νησί, γιὰτὶ ὁ Ὀρφέας, ὁ μυθικὸς θεὸς τῆς μουσικῆς ποὺ τοὺς συνόδευε, ἔπαιζε πιὸ γλυκὰ καὶ πιὸ θελκτικὰ τραγούδια μὲ τὴν θεσπέσια λύρα του. Ἐτσι, μπροστὰ στὸ παίξιμο τῆς θεϊκῆς λύρας, τὰ τραγούδια τῶν Σειρήνων ἔσβησαν καὶ ἔγιναν ἄτονα καὶ ἀσήματα σφυρίγματα... Ἐδῶ τελειώνει ἡ μυθολογία.

Ποντοπόροι τῆς ζωῆς περνᾶμε πολὺ συχνὰ κοντὰ στὸ νησι τῶν Σειρήνων. Λογιῶν-λογιῶν πειρασμοὶ καὶ προκλήσεις τῆς ἁμαρτίας -ἀπάνθρωπες Σειρήνες- κάνουν μυριάδες συνταξιδιώτες μας νὰ λησμονοῦν συζύγους, παιδιά, πατρίδα, Χριστὸ Σωτήρα.

Καὶ ἕνα σωρὸ ναυαγοὶ τῆς ζωῆς ἀφήνουν τὰ κόκκαλά τους νὰ ἀσπρίζουν στὶς ἀνθόσπαρτες, ἀλλὰ ἀπατηλὲς πεδιάδες τῆς ἁμαρτίας...

Ὅταν τὸ καράβι τῆς ζωῆς μας παραπλέει τὸ νησι τῶν Σειρήνων, ἂς φράζουμε τὰ αὐτιά μας μὲ τὸ κερὶ τῆς ἐγκράτειας καὶ αὐτοκυριαρχίας. Ἄς αἰσθανόμαστε τὸν ἑαυτὸ μας δεμένο μὲ τὸν δεσμὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ μόνον ἂς κρατᾶει αἰχμάλωτη τὴν ψυχὴ μας. Ἄς ἔχουμε «συμπλωτῆρα» στὸ καράβι τῆς ζωῆς μας τὸν Χριστὸ-Ὀρφέα, ὅπως τὸ ποθοῦσαν καὶ οἱ πρῶτοι Χριστιανοί, γιὰ νὰ σαγηνεύει καὶ εὐφραίνει ὁλόκληρη τὴν ὑπαρξή μας μὲ τὸ θεῖο τραγούδι τοῦ νόμου του...

Μόνον ἡ ζωντανὴ παρουσία Σου, Κύριε, εἶναι ἱκανὴ νὰ μᾶς σώσει στὶς ὥρες τῶν πειρασμῶν καὶ τῶν προκλήσεων τῆς ἁμαρτίας. Γι' αὐτὸ, κανεὶς ποτε ἂς μὴ διαρρήξει τὰ χρυσὰ δεσμά τῆς ἀγάπης Σου. Καὶ ἡ λυτρωμένη μας ψυχὴ -ἐλεύθερο ἀνδρόνι στὸν Παράδεισο τῆς ἀγάπης Σου- θὰ ψάλλει παντοτεινὰ τὸν ὕμνο τῆς ἐλευθερίας της καὶ τῆς λυτρώσεώς της.

ΦΩΤΙΕΣ ΚΑΙ ΦΛΟΓΕΣ

Μιὰ ὁλόκληρη πυρκαγιὰ μπορεῖ νὰ ἀνάψει μὲ ἕνα μικρὸ φακό. Μικρὲς φλογίτσες στὴν ἀρχὴ θὰ γίνουν γρήγορα πελώριες πύρινες γλώσσες, ὅταν οἱ ἀκτίνες τοῦ ἥλιου μὲ ἕνα μικρὸ φακὸ συγκεντρωθοῦν ἐπάνω σὲ ἕνα κομμάτι χαρτὶ ἢ ἐπάνω στὸ ξερὸ χορτάρι. Καὶ ἡ φωτιὰ αὐτὴ ποὺ θὰ ἀνάψει, μπορεῖ νὰ εἶναι πυρκαγιὰ ποὺ καίει καὶ καταστρέφει, ἀλλὰ καὶ πυρκαγιὰ ποὺ φωτίζει καὶ θερμαίνει. Αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθεῖ ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ κρατᾶει στὰ χέρια του τὸν μικρὸ φακό... Ἐὰν θὰ εἶναι ἐχθρὸς ἢ φίλος.

Στὴ ζωὴ μας ἀνάβουν συχνὰ καὶ τῶν δύο εἰδῶν οἱ πυρκαγιές. Ὑπάρχει ὁ ἐχθρὸς μας, ὁ ἐμπρηστής, ποὺ μὲ ὅλη τὴ σατανικὴ του μανία συγκεντρώνει τὶς καυστικὲς ἀκτίνες τῶν πειρασμῶν του ἐπάνω στὴν εὐφλεκτὴ ὕλη τῶν αἰσθήσεων καὶ τῶν ἐνστίκτων τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ φακὸς του εἶναι δυνατὸς καὶ συγχρονισμένος: θέαμα, ἔντυπο, τραγούδι. Εἶναι ἕνας «φακὸς» ποὺ ἀνάβει σήμερα καταστρεπτικὲς πυρκαγιές σὲ χιλιάδες ἀνθρώπινες ὑπάρξεις. Καὶ ὁ ἐμπρηστής, ὅταν βλέπει νὰ πυρπολεῖται ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τρέχει καὶ μὲ σατανικὴ χαρὰ χοροπηδαίει ἐπάνω στὶς στάχτες καὶ τὰ ἀποκαΐδια της. Γιατὶ ἐκεῖνος «ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς» (Ἰωάν. ν' 44).

Ὑπάρχει ὅμως καὶ ὁ Φίλος μας, ὁ Χριστὸς. Αὐτὸς μὲ τὸν φακὸ τῆς Χάριτός του συγκεντρώνει ὅλες τὶς ἀκτίνες τοῦ θεϊκοῦ του μεγαλείου στὴν ψυχὴ μας καὶ ἐκεῖ βαθιά, «ἐν τοῖς ἐγκάτοις», ἀνάβει τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης του. Εὐλογημένη πυρκαγιὰ! Καὶ εὐλογημένοι ἐκεῖνοι ποὺ νιώθουν τὴν ψυχὴ τους νὰ πυρπολεῖται ἀπὸ τὴν φωτιὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι μιὰ φωτιὰ ποὺ μπορεῖ νὰ καίει συνεχῶς μέσα στὰ ἀνθρώπινα στήθη, χωρὶς νὰ τὰ καταστρέφει. Εἶναι μιὰ φωτιὰ ποὺ καίει καὶ λιώνει ὅ,τι κίβδηλο καὶ ψεύτικο ὑπάρχει μέσα στὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ. Καὶ τὴν λαμπικάρει, τὴν ἐξαγνίζει, τὴν ἀγιάζει. Εἶναι ἡ φωτιὰ ποὺ ἐτοιμάζει τὴν ψυχὴ καὶ τὴν κάνει χρυσάφι καθαρὸ, γιὰ νὰ λάμψει καὶ νὰ ἀστράψει «ὡς ὁ ἥλιος ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ πατρὸς» (Ματθ. ιγ' 43).

Ἀλλὰ ἡ φλόγα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ δὲν καίει μόνον, καταστρέφοντας ὅ,τι ἁμαρτωλὸ μέσα μας, ἀλλὰ καὶ θερμαίνει. Θερμαίνει τοὺς κρυωμένους, στεγάζει τοὺς ἀστεγούς, ντύνει τοὺς γυμνοὺς, τρέφει τοὺς πεινασμένους μὲ τὴν ἀκτινοβολία τῆς ἀγάπης τῶν μαθητῶν του. Αὐτὴν τὴν φλόγα ποὺ θερμαίνει, ζήτησε ὁ Κύριος ὅταν εἶπε: «Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» (Ἰωάν. ιγ' 34). Καὶ ὅταν θὰ ξαναέλθει, «ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ», δὲν θὰ κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ θὰ ἐρευνήσει μέσα στὴ στήθη μας νὰ δεῖ, ἂν τὰ φλόγιζε ἡ φωτιὰ τῆς ἀγάπης του...

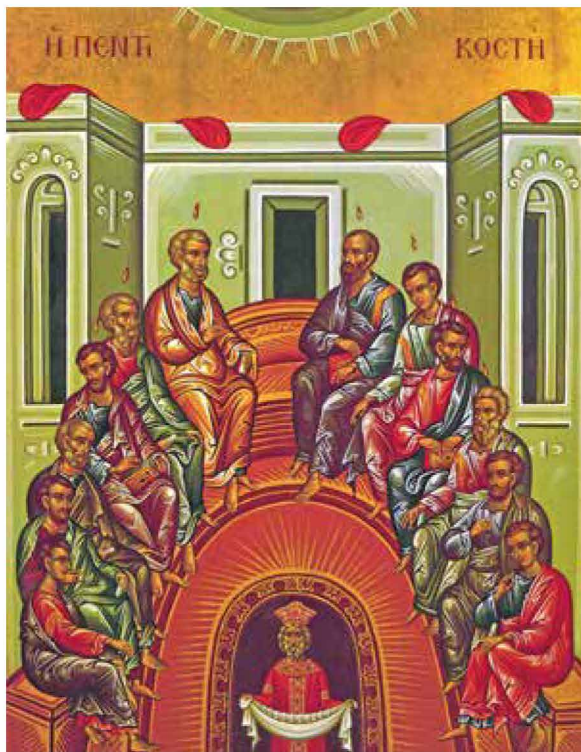
Κύριε, δώσε νὰ μὴν ἡσυχάσουμε ποτέ, ὥσπου ἡ φωτιὰ τῆς ἀγάπης Σου ἀρχίσει νὰ καίει μέσα στὰ στήθη μας. Πυρίκαυστος βωμὸς ἂς γίνει, Κύριε, ἡ καρδιά μας, ἀπ' τὸν ὅποιο ἀδιάκοπα νὰ ἀκτινοβολεῖ ἡ ἀγάπη Σου στοὺς ἀδελφούς μας καὶ αἰῶνια νὰ ἀναπέμπεται ἡ λατρεία μας σὲ Σένα.

«Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον»

Ἀποτελεῖ ἀρχὴ τῆς πίστεώς μας: Χωρὶς τὸ Ἅγιο Πνεῦμα δὲν ὑπάρχει ζωὴ πνευματικὴ. Χωρὶς τὸν χορηγὸ τῆς ζωῆς, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχει ζωή; Ὅχι εἶναι γιὰ τὴν σωματικὴ μας ὑπαρξὴν ὁ ἀέρας, εἶναι γιὰ τὴν πνευματικὴ μας ὑπόστασιν ἡ παρουσία τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου. Τί πραγματοποιεῖ τὸ Τρίτο Πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος; Τὰ πάντα. «Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον». Αὐτὸ ἀρδεύει τὴν πνευματικὴ ξηρασίαν μας καὶ γονιμοποιεῖ τὰ σπέρματα τῆς ἀρετῆς ποὺ ὁ οὐράνιος Γεωργὸς ρίχνει στὴν ψυχὴ μας. Αὐτὸ μᾶς χαρίζει τὸν φωτισμὸ Του γιὰ τὴν ἐξερεύνησιν καὶ κατανόησιν τῆς ἀλήθειας.

Αὐτὸ «**συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν**», συμπροσεύχεται μαζί μας, «**ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις**» (Ρωμ. π' 26), γιὰ τὴν πνευματικὴν μᾶς πρόοδον καὶ σωτηρίαν. Συμπαραστέκεται στὴν λιποψυχίαν μας, ὅταν ἡ ὑπομονὴ μᾶς κάμπτεται κάτω ἀπὸ τὸ βᾶρος τῶν θλίψεων. Μᾶς ἐνισχύει γιὰ τὴν ἀπόκρουσιν τῶν πειρασμῶν ποὺ θέλουν νὰ ἐκπορθήσουν τὸ ὄχυρό τῆς ψυχῆς μας. Μᾶς ἀνορθώνει στὶς πτώσεις μας. Μᾶς ἀνοίγει τὰ μάτια γιὰ νὰ διακρίνομε τὶς ἀδυναμίες μας. Τὴν ἱερὴ ὥρα τῆς προσευχῆς εἶναι κοντὰ μᾶς καὶ μὲ τὸν φωτισμὸ Του μᾶς παρακινεῖ νὰ ζητᾶμε αὐτὰ ποὺ πρέπει καὶ ὅπως πρέπει. Ὁ Χριστὸς προσεύχεται γιὰ μᾶς στὸν οὐρανὸν καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μέσα στὴν καρδίαν μας, τὴν ἐμψυχώνει καὶ τὴν ἀγιάζει. Εἶναι ὁ Παράκλητος, ὁ Παρηγορητὴς μᾶς, ποὺ διώχνει τοὺς φόβους μᾶς, διασκεδάζει τὶς ἀποθαρρύνσεις μᾶς, ἀναπτέρωνει τὶς ἐλπίδες μᾶς.

«Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον». Ἡ ἀγωνιστικὴ διάθεσις, ἡ ἀγιότητα τοῦ βίου, ὁ ἀγιασμὸς τῆς ψυχῆς, τὰ δῶρα τῆς χάριτος, μᾶς προσφέρονται ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. «*Τούτου μετέχοντες ἔχομεν τοῦ Πατρὸς τὴν ἀγάπην καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν χάριν καὶ αὐτοῦ τοῦ Πνεύματος τὴν κοινωνίαν*», ὅπως παρατηρεῖ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Αὐτὸ ἀγιάζει τὸ σῶμα μᾶς καὶ τὸ κάνει «**ναδὸν Θεοῦ ζῶντος**», ἀσύγκριτα τιμιώτερον ἀπὸ κάθε χειροποίητο ναὸν, ἀφοῦ στὸν ἔμψυχο αὐτὸ ναὸν ἔρχεται νὰ κατοικήσῃ ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Σ' αὐτὸν ἱερουργεῖ τὸ τρίτον Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὅπως κατὰ τὴν δημιουργίαν «**Πνεῦμα Θεοῦ ἐπέφερετο**» πάνω στὰ ὕδατα καὶ διαμόρφωνε τὸ ἄμορφο χάος, ἔτσι καὶ σὲ κάθε πνευματικὴ ἀναδημιουργίαν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον μορφοποιεῖ καὶ διακοσμεῖ τὸ ἄκοσμον ἠθικὸν χάος τῆς

ψυχῆς. Κάνει τὸν τελῶνα Εὐαγγελιστὴν, τὸν ἄσχημο ψαρᾶ διάσημον Θεολόγον, τὸν «**πνεόντα ἀπειλῆς καὶ φόνου**» διώκτη Σαῦλον, μεγαλόπνοον Ἀπόστολον, φλογερὸν κήρυκα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης.

Καὶ οἱ θαυμαστὲς αὐτὲς μεταστροφές, ἀπὸ τὴν ἀναγεννητικὴν παρουσίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἔγιναν μόνο στὸ ἀπώτερον παρελθόν. Συντελοῦνται καὶ σήμερον στὴν ζωὴ τοῦ καθενὸς μᾶς. Τὶς βλέπομε στὶς πτώσεις μᾶς ποὺ ἀκολουθοῦνται ἀπὸ ἀνορθώσεις, στὶς ἀυθόρμητες ἐμπνεύσεις καὶ παρακινήσεις γιὰ ἔργα ἀγάπης καὶ ἀνιδιοτελοῦς προσφορᾶς. Ὑπάρχουν ἀνεξήγητες γιὰ μᾶς

στιγμὲς πνευματικῆς εὐφορίας, ψυχικῆς ἀνατάσεως, διαθέσεως ἀγωνιστικῆς, αὐταπαρνήσεως, παραμερισμοῦ τοῦ ἀτομικοῦ, ἀποστροφῆς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, ταπεινῆς διακονίας, εἰλικρινοῦς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον μᾶς. Ποῦ ἄλλοῦ θὰ ἀναζητηθεῖ ἡ κινήτρια δύναμις καὶ ἡ γενεσιουργὸς αἰτία;

Πόσες φορὲς πέσαμε εἴτε ἀπὸ ἀμέλεια εἴτε ἀπὸ συναρπαγὴ! Καὶ

δὲν μείναμε στὴν πτώσιν μᾶς. Σηκωθήκαμε. Ποιὸς μᾶς ὤθησε στὴν πρώτη ἀνορθωτικὴν κίνησιν; Ποιὸς πρῶτος ψιθύρισε στὰ μυστικὰ βάθη τῆς ψυχῆς μᾶς τὸ «**ἀναστὰς πορεύσομαι**»; Ποιὸς μᾶς παρακίνησε νὰ προφέρουμε μὲ συντριβὴν τὸ «**ἡμάρτον**»; Ποιὸς λάλησε λόγους ἐνισχυτικοὺς στὴν ἀπελπισίαν μᾶς; Ποιὸς μᾶς ξανάδωσε ἀετήσια φτερά, γιὰ νὰ πετάξομε πάνω ἀπὸ τὰ τέλματα στὶς φωτόλουστες κορυφὰς τῆς ἀγνότητος, τῆς ἀγάπης, τῆς πνευματικῆς δημιουργίας; Ἄν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα δὲν μᾶς ἐμψύχωνε μὲ τὴν ζωογόνον πνοήν Του, δὲν μᾶς ἀνακούφιζε μὲ τὴν ζωοπάροχον δροσίαν Του, στὸν ἠθικὸν μᾶς καύσωνα καὶ στὴν πνευματικὴν ξηρασίαν μᾶς, ποιά ἐρημίαν, ποιά πνευματικὴν Σαχάραν, ποιὸς ἠθικὸς μαρασμὸς, ποιά νέκρωσις, θὰ κυριαρχοῦσε στὴν ψυχὴ μᾶς!

Τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χορηγοῦνται πλοῦσια. Ἡ δεκτικότητά μᾶς εἶναι ἀνάλογη; Ἢ τὸ ἀφήσομε νὰ σκηνώσῃ στὴν ψυχὴ μᾶς;

Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἀγιάζει τὸ σῶμα μᾶς καὶ τὸ κάνει «ναδὸν Θεοῦ ζῶντος», ἀσύγκριτα τιμιώτερον ἀπὸ κάθε χειροποίητο ναὸν, ἀφοῦ στὸν ἔμψυχο αὐτὸ ναὸν ἔρχεται νὰ κατοικήσῃ ὁ ἴδιος ὁ Θεός.

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐπάρας ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν, εἶπε· πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασόν σου τὸν υἱόν, ἵνα καὶ ὁ υἱὸς σου δοξάσῃ σέ, καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν. ἐγὼ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἔργον ἐτελείωσα ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω· καὶ νῦν δόξασόν με σύ, πάτερ, παρά σεαυτῷ τῇ δόξῃ ἣ εἶχον πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρά σοί. Ἐφανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου. σοὶ ἦσαν καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκας, καὶ τὸν λόγον σου τετηρήκασι. νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς μοι παρά σου ἐστὶν· ὅτι τὰ ρήματα ἃ ἔδωκάς

ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΙΟΥΝΙΟΥ
ΑΓ. 318 ΠΑΤΕΡΩΝ (Α΄ ΣΥΝΟΔΟΥ)
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰω. ιζ΄ 1-13
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. κ΄ 16-18, 28-36

μοι δέδωκα αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ ἔλαβον καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς ὅτι παρά σου ἐξῆλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σύ με ἀπέστειλας.

ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοὶ εἰσι, καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σὰ ἐστὶν καὶ τὰ σὰ ἐμὰ, καὶ δεδόξασμαι ἐν αὐτοῖς. καὶ οὐκέτι εἰμί ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἰσί, καὶ ἐγὼ πρὸς σέ ἔρχομαι. πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου ᾧ δέδωκάς μοι, ἵνα ὧσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς. ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου οὓς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο εἰ μὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ. νῦν δὲ πρὸς σέ ἔρχομαι, καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ ἵνα ἔχωσιν τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς».

μοι δέδωκα αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ ἔλαβον καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς ὅτι παρά σου ἐξῆλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σύ με ἀπέστειλας.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΑΛΛΑ ΟΧΙ ΕΚ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

«...Καὶ οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἰσί».

Ὁ Κύριος προσεύχεται γιὰ τοὺς μαθητὲς του. Δὲν ζητεῖ ἀπὸ τὸν Πατέρα του νὰ τοὺς κάνει πλούσιους, δοξασμένους, μεγάλους καὶ τρανοὺς στὸν κόσμο αὐτό. Δὲν παρακαλεῖ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ σ' ἓνα ἄλλο κόσμο, οὐράνιο, σ' ἓναν τόπο ἔρημο ἢ παραδεισένιο, σ' ἓναν τρόπο ζωῆς ἀπαλλαγμένο ἀπὸ δυσκολίες. Θὰ πρέπει νὰ παραμείνουν μέσα στὴν κοινωνία, μέσα στὸν κόσμο. Ταυτόχρονα ὅμως θὰ πρέπει νὰ ζοῦν σ' ἓναν ἄλλο κόσμο. Οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ οὔτε ἀπόκοσμοι οὔτε ὅμως «ἐκ τοῦ κόσμου τούτου» θὰ εἶναι. Ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ πράγμα φαίνεται παράδοξο. Μέσα ὅμως σ' αὐτὸ τὸ φαινομενικὰ «παράδοξο» κρύβεται μιὰ τεράστια σημασία ἀλήθεια, πού, ἂν δὲν τὴν κατανοήσουμε βαθιά, ἀναπόφευκτα ὀδηγοῦμαστε σὲ μιὰ λανθασμένη ἀντίληψη τῆς χριστιανικῆς ζωῆς.

Ἡ θέση μας μέσα στὸν κόσμο.

Ὁ Κύριος γνώριζε καλὰ ποιὸς ἦταν ὁ κόσμος μέσα στὸν ὁποῖο ἄφνευε τοὺς μαθητὲς του. Ἦξερε πόσο σφιχτὰ τὸν τυλίγουν τὰ νήματα τῆς κακίας, τί δυσκολίες, τί δοκιμασίες καὶ θλίψεις θὰ δημιουργοῦσε στοὺς μαθητὲς του. Μέσα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ἀφήνει νὰ ἐργαστοῦν, νὰ ἀγωνιστοῦν, νὰ ὀριμιάσουν. Αὐτὸν τὸν κόσμο τοὺς ἀναθέτει καὶ τὸν ἀναμορφῶσιν.

Συχνά, καθὼς παρατηροῦμε τὸ κακὸ μὲ τὸ ὁποῖο εἶναι ζυμωμένη ἡ ἀνθρώπινη κοινωνία, καθὼς βλέπουμε τὴν ἀδικία νὰ ἐπιπλέει, τὴ σύγχυση νὰ βασιλεύει, μᾶς πιάνει μιὰ μελαγχολία, κάποτε ἓνα ἔντονο αἶσθημα φυγῆς. «Δὲν γίνεταί τίποτα. Θὰ κλειστῶ στὸν ἑαυτό μου, νὰ ἡσυχάσω». Κάποτε ἡ ἀπογοήτευση κυριεύει τὴν ψυχὴ. «Πάρε με, Κύριε, δὲν ἀντέχω ἄλλο, λένε μερικοί. Κάθε μου ἡμέρα γεμίζει καὶ σιάζει ἀπὸ φαρμάκι».

Ὁχι, δὲν εἶναι χριστιανικὸ αὐτὸ τὸ αἶσθημα φυγῆς. Μέσα σ' αὐτὴν τὴν κοινωνία θὰ δοκιμασθεῖ ἡ γνησιότητα τῆς ἀφοσιώσεώς μας στὸν Χριστό, μέσα στὶς δυσκολίες τῆς θὰ ζήσουμε τὴν ἀγάπην, τὴν ὑπομονή, τὴν ἐλπίδα, θ' αὐξήσουμε τὴν πίστην μας. Οἱ βίαιοι ἄνεμοι τοῦ κόσμου αὐτοῦ θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ ριζώσουμε βαθύτερα στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅπως συμβαίνει στὰ ἔλατα καὶ τὶς δρυὲς τοῦ βουνοῦ. Μὴ φοβᾶσαι τὶς βροχὰς τῶν θλίψεων, τοὺς ποταμοὺς τῶν δακρῶν. Θὰ ποτίσουν

τὴ ζωὴ σου, γιὰ ν' ἀνθίσει, νὰ δώσει γεροὺς καρποὺς ἀρετῆς.

Ἀλλὰ ἀκόμη μέσα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο καλοῦμαστε νὰ εἴμαστε τὸ ἀλάτι καὶ ἡ ζύμη. Μπορεῖς νὰ φανταστεῖς τὴ ζύμη νὰ μένει ἐκτὸς τοῦ φυράματος; Ἡ μεγάλη ἀποστολὴ τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ εἶναι νὰ μετάσχουν στὸ ἀπολυτρωτικὸ ἔργο τοῦ Κυρίου γιὰ τὴν ἀνακαίνισιν «τοῦ σύμπαντος κόσμου», εἶναι νὰ ξαναζήσουν στὴν ἐποχὴ τους τὴν ζωὴ τοῦ Κυρίου. «Καθὼς ἐμὲ ἀπέστειλας εἰς τὸν κόσμον, κάγὼ ἀπέστειλα αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον».

Ἀλλὰ προσοχή. Αὐτὰ δὲν σημαίνουν ἀφομοίωση τῶν Χριστιανῶν μὲ τὸν κόσμο, ἀπορρόφησή τους ἀπὸ τὸ ἁμαρτωλὸ πνεῦμα του. Οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ εἶναι ἐντὸς τοῦ κόσμου, ἀλλὰ

Ὁχι ἐκ τοῦ κόσμου.

Δὲν ἐμπνέονται ἀπὸ τὰ συνθήματα τῆς ἁμαρτωλῆς κοινωνίας, δὲν συμμορφώνονται μὲ τὴν ἀνήθικη νοοτροπία τῆς. Ὁ τόπος τῆς ζωῆς τους μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ ἴδιος, ὅμως ὁ τρόπος θὰ πρέπει νὰ διαφέρει ριζικά. Ἐσωτερικὴ, πνευματικὴ εἶναι ἡ διαφορὰ. Αὐτὸ βέβαια δὲν εἶναι καθόλου εὐκολο, ἀπαιτεῖ δύναμιν ὑπερφυσικὴ, προϋποθέτει τὴ χάριν τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος δέεται τόσο ἐπίμονα στὸν Πατέρα του, «ἵνα τηρήσῃ αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί του... ἵνα τηρήσῃ αὐτοὺς ἐκ τοῦ πονηροῦ».

Αὐτὸν τὸν ὑπέροχο συνδυασμὸ, κατόρθωσαν νὰ πραγματοποιήσουν καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες πού τιμᾶμε σήμερα. Ἐζῆσαν μέσα στὸν κόσμο, πάλεψαν μέσα στὴ ζωὴ, ὅμως ἔμειναν, μὲ τὴ χάριν τοῦ Θεοῦ, ἀνέπαφοι ἀπὸ τὴ θανατηφόρα ἐπίδρασή τους. Ἦταν μέσα στὸν κόσμο, ἀλλὰ ὄχι ἴδιοι μὲ τὸν κόσμο. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο ὄχι μόνο πέτυχαν κάτι μεγάλο στὴ ζωὴ τους, ἀλλὰ ἀκόμη κατόρθωσαν νὰ προσφέρουν καὶ κάτι ἀνεκτίμητο στὸν κόσμο, πού «ἀρνήθηκαν». Νὰ εἶναι «φωστῆρες ἐν κόσμῳ» καὶ νὰ τὸν λυτρῶνουν συνεχῶς ἀπὸ τὴν πλάνην καὶ τὰ σκόπη. Τὸ ἴδιο καλοῦμαστε νὰ κάνουμε στὴ δική μας γενιὰ καὶ μεῖς, ἂν θέλουμε νὰ εἴμαστε ἀληθινὰ πνευματικὰ παιδιὰ τῶν μεγάλων αὐτῶν Πατέρων, πραγματικοὶ μαθητὲς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς εἰστήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραξε λέγων· ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με

καὶ πινέτω. ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρέουσιν ὕδατος ζῶντος. τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· οὐπω γὰρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη. πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου ἀκούσαντες τὸν λόγον ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης· ἄλλοι ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός· ἄλλοι ἔλεγον· μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστός ἔρχεται; οὐχὶ ἡ γραφή εἶπεν ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαυὶδ καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης, ὅπου ἦν Δαυὶδ, ὁ Χριστός ἔρχεται; σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν. τινὲς δὲ ἤθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτόν τὰς χεῖρας. Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς

ΚΥΡΙΑΚΗ 12 ΙΟΥΝΙΟΥ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰω. ζ' 37-52, η' 12
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. β' 1-11

τούς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους, καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· διατί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν; ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται· οὐδέποτε

οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος. ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε; μὴ τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων; ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον ἐπικατάρατοί εἰσι! λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτόν, εἷς ὢν ἐξ αὐτῶν· μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἐάν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότερον καὶ γινῶ τί ποιεῖ; ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; ἐρεύνησον καὶ ἶδε ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγήγερται. Πάλιν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε λέγων· ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς».

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΔΙΨΑΣΕΙ Η ΨΥΧΗ

«Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω».

Ἡ μεγάλη γιορτή, ἡ γιορτὴ τῆς Σκηνοπηγίας, θύμιζε στοὺς Ἰουδαίους τὴν περιπλάνησίν τους γιὰ σαράντα χρόνια στὴν ἔρημο, καὶ τὴν παραμονὴ τους σὲ σκηνές. Ἀλλὰ καὶ τὶς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ σ' ὅλη ἐκείνη τὴν περίοδο: Τὸ μάννα, τὰ ὀρτύκια, τὸ νερὸ ποῦ θαυματουργικὰ τοὺς ἔστειλε... Κι ἐκείνη τὴ χρονιά, ποῦ βρέθηκε καὶ ὁ Κύριος στὰ Ἱεροσόλυμα, στὸ τέλος τῆς γιορτῆς φώναξε δυνατὰ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν ὅσο πιὸ πολλοί: «Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω».

Τί ἔχει νὰ πεῖ σὲ μᾶς αὐτὴ ἡ θεϊκὴ πρόσκληση;

Πάντοτε ἡ ψυχὴ διψᾷ.

Διψᾷ γιὰ δικαιοσύνη, ἀγάπη, εὐκρίνεια, εἰρήνη. Δὲν ἱκανοποιεῖται μὲ θεωρίες καὶ ἀπολαύσεις. Οὔτε μὲ τὴ δόξα καὶ τὸ χρῆμα. Κάτι διαφορετικὸ ἀναζητᾷ. Ὁ Χριστὸς σ' αὐτὴ τὴ δίψα ἀναφέρεται ὅταν λέει: «Ὁποῖος διψᾷ ἄς ἔλθει σὲ μένα καὶ ἄς ξεδιψάσει».

Διψᾷ γιὰ ἀγάπη; Λαχταρᾷ πραγματικὰ νὰ σὲ ἀγαποῦν εὐκρινὰ καὶ νὰ ἀγαπᾷς ἀνυπόκριτα; Ἔλα κοντά μου. Πρόσεξε τὸ πρότυπο ποῦ σοῦ ἔδειξα. Μὴ μένεις ἀόριστα στὸ νὰ εἶσαι καλὸς ἢ νὰ ἐνδιαφέρεσαι γιὰ τὸν ἄλλο.. Μάθε νὰ ἀγαπᾷς «καθὼς ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς»... Διψᾷ γιὰ ἀλήθεια; Δὲν σοῦ ἀρέσει ἡ ὑποκρισία, ἡ ψευτιά; Ἔλα κοντά μου, ἔλα σὲ μένα καὶ τότε «γνώσεσθε τὴν ἀλήθεια» ἢ ὅποια «ἐλευθερώσει ὑμᾶς».

Διψᾷ γιὰ ἐλευθερία πραγματικὴ; Ποθεῖς αὐτὴ νὰ στολίσει τοὺς ἀγῶνες σου καὶ τὴ ζωὴ σου; Πρόσεξε κάτι. «Ἐάν ὁ υἱὸς ἐλευθερώσῃ ὑμᾶς, ὄντως ἐλεύθεροι ἔσεσθε». Ἄν σᾶς ἐλευθερώσει ἀπὸ τὰ πάθη, ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ποῦ μὲ τὰ δεσμά της πνίγει, φυλακίζει, τότε θὰ εἶσαι πραγματικὰ

ἐλεύθερος. Μόνον ὅταν Αὐτὸς ὀδηγεῖ τὶς σκέψεις καὶ τὶς πράξεις σου, τότε μόνο θὰ ἀποκτήσει ἡ ζωὴ σου ἀξία. Ὅποιος διψᾷ γιὰ αὐτὲς τὶς ἀξίες κι ὅλες τὶς ἄλλες, «ἐρχέσθω πρὸς με».

Μπορεῖ νὰ ξεδιψάσει!

Δὲν φτάνει βέβαια νὰ πεῖ κανεὶς μόνο «ναί, εἶσι εἶναι». Νὰ μείνει σὲ κάποιες διαπιστώσεις. Τὸ νερὸ δὲν μᾶς ξεδιψᾷ ἀπὸ μακριά. Πρέπει νὰ φτάσει στὸ στόμα μας, στὰ σωθικά μας. Νὰ πιοῦμε πολὺ ἀπὸ τὸ «ὔδωρ τὸ ζῶν». Ὁ Χριστὸς πρέπει νὰ μπεῖ στὴν ὑπαρξή μας γιὰ νὰ τὴν ἀνακαινίσει. Δὲν εἶναι ἀρκετὸ νὰ πηγαίνεις κάποτε στὴν θεία Λειτουργία, νὰ διαβάξεις ἀραιὰ καὶ ποῦ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, νὰ προσεύχεσαι σὲ μιὰ δύσκολη ὥρα.

Σκέψου πόσες φορὲς πίνεις νερὸ... Γίνεται ποτὲ περιττό; Ὅσο πιὸ πολὺ κουράζεσαι καὶ τρέχεις, τόσο καὶ σοῦ εἶναι πιὸ ἀναγκαῖο. Τόσο καὶ ἡ ἀνάγκη νὰ σκύψουμε στὸν λόγο τοῦ Θεοῦ εἶναι πιὸ ἀπαιτητικὴ. Τόσο κι ἡ πιὸ τακτικὴ συμμετοχὴ μας στὴ μυστηριακὴ ζωὴ, στὴν προσευχὴ, στὴν ἔμπρακτὴ ἐφαρμογὴ τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι πιὸ ἐπιτακτικὴ. Γιὰ νὰ ἀντλοῦμε χάρη ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καὶ ἔλεος γιὰ τὴ σωτηρία μας.

Τὸ «ὔδωρ τὸ ζῶν», ποῦ ὁ Χριστὸς μας μὲ τὴν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔφερε τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ξεχύθηκε σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἀπὸ τότε ποτίζει κῶρες καὶ λαοὺς, σβήνοντας τὴ δίψα τῆς γῆς μας, γεμίζοντας τὶς ψυχές μας. Τὸ ἔχουμε κι ἐμεῖς στὴ διάθεσή μας. Μᾶς τὸ προσφέρει πλοῦσια ἡ Ἐκκλησία μας. Ἄς τὸ πλησιάσουμε, σπεύδοντας χωρὶς ἀναβολὴ νὰ ξεδιψάσουμε σ' αὐτό. Ὁ Κύριος ἐξακολουθεῖ νὰ φωνάζει: «Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω».

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

«Τὰ ἀόρατα... καθορᾶται»

«Υπάρχουν ἀποδείξεις γιὰ τὴν ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ; Ἴσως ἢ πιὸ ἰσχυρὴ θὰ ἦταν νὰ ἐμφανισθεῖ καὶ νὰ κάνει αἰσθητὴ τὴν παρουσία του ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους...».

Πῶς φαντάζονται μερικοὶ τὸν Θεό; Εἶναι δυνατὸν ὁ ἄπειρος Θεὸς νὰ γίνεи καταληπτὸς ἀπὸ τὸν πεπερασμένο ἄνθρωπο; «Ἄπειρον τὸ θεῖον καὶ ἀκατάληπτον καὶ τοῦτο μόνον αὐτοῦ καταληπτὸν ἢ ἀπειρία καὶ ἢ ἀκαταληψία», γράφει ὁ ἱερὸς Δαμασκηνός. Μὰ ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ δοῦμε καὶ νὰ ψηλαφήσουμε τὸν Θεό, θὰ ἔπαυε νὰ ἦταν Θεός. Καὶ ὅμως ἂν δὲν μπορούμε νὰ γνωρίσουμε τὸν Θεό, μπορούμε νὰ Τὸν γνωρίσουμε καὶ νὰ Τὸν ψηλαφήσουμε στὰ ἔργα Του. Ἡ δημιουργία φανερῶνει τὸν Δημιουργό. **«Τὸ γνωστὸν τοῦ Θεοῦ φανερόν ἐστι»** παρατηρεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Διπλαρὴ ὅ,τι εἶναι δυνατὸν νὰ γίνεи γνωστὸ, ὁ Θεὸς τὸ φανέρωσε καὶ μάλιστα σὲ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνθρώπους. Πῶς τὸ φανέρωσε; ρωτᾶει καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Μὲ ποιὸν προφήτη; Μὲ ποιὸν εὐαγγελιστή; **«Τὰ ἀόρατα αὐτοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται, ἢ τε ἀίδιος αὐτοῦ δύναμις καὶ θειότης, εἰς τὸ εἶναι αὐτοὺς ἀναπολογίτους»** (Ρωμ. α' 2). Ἀναπολόγητοι ἐπομένως καὶ ἀδικαιολόγητοι ὅσοι δὲν θέλουν νὰ πιστέψουν. Τὰ ἀόρατα τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νὰ τὰ δεῖ κανεῖς καθαρά, ἀρκεῖ νὰ ἀτενίσει μὲ μάτι καθαρὸ τὸ θαῦμα τῆς δημιουργίας. Τὴν κτίση, προσθέτει ὁ Χρυσόστομος, ἔβαλε μπροστὰ στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, γιὰ νὰ παρατηροῦν τὰ θαυμαστὰ ἔργα καὶ ἀπὸ αὐτὰ νὰ ἀνάγονται καὶ νὰ σκέπτονται τὸν Δημιουργό. **«Ἐκ μεγέθους καὶ καλλονῆς κτισμάτων ἀναλόγως ὁ γενεσιουργὸς αὐτῶν καθορᾶται».** Ἀπὸ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ὁμορφιὰ τῶν δημιουργημάτων μπορεῖς νὰ καταλάβεις τὴν ἀξία τοῦ Δημιουργοῦ. **«Εἶδες τὸ μέγεθος, θαύμασον τὴν δύναμιν τοῦ ποιήσαντος· εἶδες τὸ κάλλος; Ἐκπλάγηθι τὴν σοφίαν τοῦ κοσμήσαντος».** Αὐτὸ τὸ μεγαλεῖο τῆς δημιουργίας ἀτενίζοντας καὶ ὁ Δαβὶδ ἀναφωνοῦσε: **«Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ».**

Ἡ δημιουργία, λοιπόν, ἓνα βιβλίο ἀνοιχτὸ καὶ προσιτὸ σὲ ὅλους. Μπορεῖ νὰ τὸ διαβάσει ὁ καθένας. Καὶ εἶναι γραμμένο σὲ παγκόσμια γλῶσσα, ὥστε ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς νὰ τὸ κατανοοῦν. Εἶναι δυνατὸν ἓνας σκεπτόμενος ἄνθρωπος νὰ μὴν ἀναχθεῖ ἀπὸ τὸ δημιούργημα στὸν Δημιουργό; Ποῦ προσκρούει νὰ ἀποδεχθεῖ, ὅτι τὸ δημιούργημα προϋποθέτει δημιουργὸ καὶ ὁ οἶκος τὸν κατασκευαστή του, ὅπως τὸ ρολοῖ τὸν ὠρολογοποιό; Εἶναι παράλογο νὰ λεχθεῖ, ὅτι **«πᾶς οἶκος κατασκευάζεται ὑπὸ τινος, ὁ δὲ τὰ πάντα κατασκευάσας Θεός»;** Ἐπιστήμονες διεθνοῦς κύρους, ὅπως ὁ Planck, ὁ Heisenberg, ὁ Driesch, ὁ Uexküll κ.ἄ.

«ὀμιλοῦν γιὰ τὸ θαῦμα τῆς νομοτέλειας ποῦ ὑπάρχει στὴ φύση, γιὰ τὴν ἔλλογη τάξη ποῦ διέπει τὸ σύμπαν, γιὰ τὸν κόσμον ὡς καλλιτεχνικὸ δημιούργημα, γιὰ τὴν μουσικὴ τῶν τόνων καὶ τῶν χρωμάτων, γιὰ τὴν θαυμαστὴ δομὴ τοῦ ἀτόμου, γιὰ τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἑναστρου οὐρανοῦ, γιὰ τὸ προκαθορισμένο σχέδιο ποῦ ἀκολουθεῖ ἢ ἐξέλιξη καὶ ἢ πορεία τῆς φύσεως, γιὰ τὴ σκοπιμότητα καὶ τὴ δομικὴ ἀρμονία τῶν ὀργανισμῶν, γιὰ τὸ νόημα τοῦ σύμπαντος ὡς ἐνιαίου ὄλου». Πῶς, λοιπόν, ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ νὰ μὴν ἀναφωνεῖ κανεῖς μαζὶ μὲ τὸν Ψαλμωδὸ τὸ: **«Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας»;** Καὶ ὅμως αὐτὴ τὴν ἀπλὴ λογικὴ, καταληπτὴ, κατανοητὴ καὶ ψηλαφητὴ, καὶ ἀπὸ τὰ μικρὰ ἀκόμα παιδιὰ, ἀρνοῦνται νὰ δεχθοῦν οἱ ἄπιστοι. Γιατί;

Ἐπὶ ὑπάρχουν, δυστυχῶς, ἄνθρωποι ποῦ πεισματικὰ κλείνουν τὰ μάτια καὶ δὲν θέλουν νὰ δοῦν. Ἀλλὰ καὶ ὅταν βλέπουν **«βλέποντες οὐ βλέπουσι».** Οὔτε κἂν προβληματίζονται σοβαρὰ μὲ τὸ πανανθρώπινο ἐρώτημα τῆς δημιουργίας τοῦ σύμπαντος. Ἐτσι τουλάχιστον παρουσιάζονται. Ἡ καταφεύγουν στὴν πρόχειρη καὶ ἀναιτιολόγητη λύση τῆς τύχης. Διαγράφουν τὸν Θεὸ δημιουργὸ καὶ συντηρητὴ τοῦ κόσμου καὶ ἀναζητοῦν ἀπαντήσεις ἐκεῖ ποῦ δὲν ὑπάρχουν. Ἀλλὰ τότε τὸ ἐρώτημα ἔρχεται πιὸ ἀπαιτητικὸ. Πῶς εἶναι δυνατὸν ὅλος αὐτὸς ὁ θαυμαστὸς κόσμος νὰ μὴν εἶναι δημιούργημα μιᾶς ἀνώτερης διάνοιας, ἐνὸς πάνσοφου καὶ παντοδύναμου Δημιουργοῦ; Εἶναι ποτε δυνατὸν ὅλο τὸ ἐκπληκτικὸ αὐτὸ θαῦμα τῆς δημιουργίας νὰ εἶναι προϊόν τῆς τυφλῆς τύχης ἢ τῶν καθαρῶν συμπτώσεων; Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ σήμαινε θεοποίηση τῆς τύχης. Θὰ τῆς ἀποδίδαμε ἰδιότητες ποῦ δὲν ἔχει. Καὶ ἀσφαλῶς γιὰ τὸν λογικεῦμένο ἄνθρωπο, εὐκολότερο εἶναι νὰ πιστέψει στὴ δημιουργικὴ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, παρά στὰ παράξενα καὶ ἀσυνάρτητα παιχνίδια τῆς τυφλῆς τύχης. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ ἀσυνάρτητο: Ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἀρνεῖται νὰ πιστέψει στὸν Θεό, θεοποιεῖ καὶ πιστεύει στὴν τύχη.

Κανένας δὲν εἶπε ὅτι ἡ ἐπιστήμη ἐρευνᾷ, γιὰ νὰ ἀνακαλύψει τὸν Θεό. Ἐρευνᾷ τὸν αἰσθητὸ κόσμο. Ἄν ἀπὸ τὸν αἰσθητὸ κόσμο ἀναχθεῖ στὸν Δημιουργό, αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν προϋποθέσεις, τὴν ἀνώτερες ἐφέσεις τοῦ ἐρευνητῆ καὶ τὴν ἰκανότητά του νὰ θαυμάζει τὸ μεγαλεῖο τῆς δημιουργίας. Αὐτὸς ὁ βαθὺς θαυμασμὸς παίζει τεράστιο ρόλο στὴν τοποθέτηση ἀπέναντι στὸ πρόβλημα τῆς πίστεως. Τροφοδοτεῖ τὴν ἀναγωγικὴ ἰκανότητα καὶ πλουτίζει τὸν ἄνθρωπο μὲ μιὰ ἄλλη αἴσθησι ποῦ τοῦ δίνει τὴν ἰκανότητα νὰ ψηλαφεῖ τὰ κρᾶσπεδα τοῦ μεταφυσικοῦ κόσμου. Νὰ συναντᾷ καὶ νὰ συνομιλεῖ μὲ τὸν Θεό.

Ἐπαφή με τὴν πραγματικότητα

Ἀπὸ «τὰ παράξενα τοῦ κόσμου», τὸ χαρακτηρίσαν. Γιὰ ὅποιον ὅμως μπορεῖ νὰ κάνει καὶ μιὰ ἀπλὴ βυθοσκόπηση τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, τὸ πράγμα δὲν εἶναι καθόλου παράξενο. Εἶναι τόσο φυσικό. Τὸ πιδ φυσικό, γιατί ἀνταποκρίνεται στὶς βαθύτερες ἐφέσεις τῆς ψυχῆς. Ἄς παρακολουθήσουμε ἀπὸ κοντὰ τὴν εἶδση. Εἶναι πολὺ ἀξιοπρόσεκτο.

«Ἀκοῦμε συχνὰ νὰ γίνεται λόγος γιὰ σοβαρὲς ἀνατροπὲς στὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ οἱ ψυχαναλυτὲς τὶς χαρακτηρίζουν μεταβολὲς στὸν ψυχικό του κῶρο.

»Ὅταν ὅμως εἶσαι 21 χρόνων, πανέμορφο φωτομοντέλο, ποὺ κερδίζεις πολλὰ χρήματα κάθε μῆνα, μ' ὅλο τὸν κόσμο στρωμένο στὰ πόδια σου καὶ τὸ μέλλον νὰ σοῦ προσφέρεται μετὰ τὸ πιδ πλατὺ χαμόγελό του, γιὰ ποῖο λόγο νὰ καταφύγεις σὲ πειράματα κάθε ἄλλο παρὰ φανταχτερὰ καὶ ἐλπιδοφόρα;

»Γιὰ τὴν Παμέλα Μέντσελ ὅμως ἀπὸ τὸ Ἀμβούργο τὸ παραπάνω ἐρώτημα κατατροπώνεται ἀπὸ μιὰ ἀπάντηση ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ τὴν κατατάξουμε στὴν κατηγορία τῶν «ἀνατροπῶν». Βαρέθηκα πιά νὰ εἶμαι διαρκῶς κάτι ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ, ποὺ πραγματικὰ ἔχω ἀνάγκη νὰ εἶμαι. Ἡ ψευτιά τῆς ὁμορφιάς, τῆς ἐπιτηδεύσεως καὶ τῆς θεοποιημένης σκοπιμότητος μετὰ τὸ σάκιση. Δὲν τὸ θέλω τὸ ἐπάγγελμά μου κι ἄς πιστεύουν πολλοὶ ὅτι εἶμαι ἀξιοζήλευτη. Τὰ παρατάω καὶ γυρίζω στὸ καταφύγιο τῆς φυσικότητος».

Γιατί, ἀλήθεια, αὐτὴ ἡ ἀσφυξία μέσα στὴν ἀνεση, στὴ κλιδή, στὶς ἐπευφημίες καὶ τὰ χειροκροτήματα; Τί τῆς ἔλειπε; Νιάτα, ὁμορφιά, χρῆμα, ἓνα ὀλόλαμπρο μέλλον ξανοιγόταν ἐλκυστικὸ μπροστά της. Στὰ 21 χρόνια της εἶχε κιόλας φτιάξει τὴ σταδιοδρομία της. Καὶ τόσο πετυχημένη ποὺ θὰ τὴ ζήλευαν πολλὲς. Καὶ αὐτὴ τὰ παρατάει ὅλα γιὰ νὰ γυρίσει «στὸ καταφύγιο τῆς φυσικότητος».

Ἡ νεανική της ψυχὴ δὲν μπορούσε νὰ ζήσει στὴ φτιασιδωμένη ψευτιά, ποὺ συντριβεῖ, ἀλλοτριώνει καὶ ἐξουθενώνει τὴν ψυχὴ. Πνιγόταν σ' αὐτὴ τὴ θάλασσα τοῦ φτιαχτοῦ κόσμου, τοῦ ἐξωπραγματικοῦ, ποὺ βασιλεύει ἡ ὑποκρισία.

«Εἶχα ξεκάσει πιά νὰ μιλάω, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Δὲν ἤμωνα σὲ θέση νὰ βγῶ γιὰ ἓνα περίπατο, χωρὶς νὰ νιώθω τὴ σκιά τοῦ ἄλλου ἐαυτοῦ μου νὰ με κυνηγᾷ. Τὰ πάντα μοῦ προσφέρονταν μ' ἓνα τρόπο ποὺ θύμιζε προκατασκευῆ».

Ἔτσι εἶναι. Δὲν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ζήσει σωστὰ ἰσορροπημένα, ἂν δὲν κάνει μιὰ ἐνοποίηση τῆς προσωπικότητός του. Καὶ δυστυχῶς ὁ σημερινὸς κόσμος δὲν εὐνοεῖ μιὰ τέτοια ἐνοποίηση, γιατί εἶναι ὁ ἴδιος διεσπασμένος ἐσωτερικά. Κινδυνεύει ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος νὰ μὴ ζεῖ μετὰ τὸν ἀληθινὸ ἐαυτό του ἀλλὰ μετὰ τὴ σκιά του. Μ'

ἓνα ψεύτικο ἐαυτό, ποὺ τοῦ ἔχει ἐπιβάλλει προκατασκευασμένο ἢ ἀλλοτριωτικὴ ἐποχή μας. Καὶ δὲν ὑπάρχει χειρότερο πράγμα ἀπὸ τὸ νὰ χάσει ὁ ἄνθρωπος τὴν ἐπαφή μετὰ τὸν ἀληθινὸ ἐαυτό του. Τότε χάνει τὴν ἐπαφή καὶ μετὰ τὴν πραγματικότητα, μετὰ τὸν ἀληθινὸ κόσμο.

Χρειάζεται, λοιπόν, μιὰ στροφή, μιὰ ἐπιστροφή στὸν ἴδιο τὸν ἐαυτό μας, στὰ αὐθεντικὰ στοιχεῖα τῆς προσωπικότητός μας, στὴν ψυχὴ μας, ὅπως βγήκε ἀγνὴ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Δημιουργοῦ. Καὶ ἡ ψυχὴ στὴν ἀδιάφθορη κατάστασή της ἀναζητᾷ τὴ φυσικότητα, τὴν ἀλήθεια, τὴν ὁμορφιὰ τῆς ἀρετῆς, τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀνυστερόβουλης ἀγάπης. Μονάχα ἐκεῖ μπορεῖ νὰ βρεῖ τὸ πλήρωμα τῆς χαρᾶς, τὸ γέμισμα τῆς εὐτυχίας, τὸ νόημα τῆς ζωῆς. Μακριὰ ἀπὸ αὐτὰ ζεῖ «ἀππλοτριωμένη τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ» (Ἐφεσ. δ' 18), σὲ ξένη χώρα, ὅπου τρέφεται μετὰ τὰ ξυλοκέρατα, ἀνίκανα νὰ χορτάσουν τὴν πείνα της. Καὶ δυστυχῶς μετὰ αὐτὰ προσπαθεῖ μάταια νὰ τραφεῖ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος τῆς ἀποστασίας, ὁ χιμαροκυνηδὸς τῆς ἄπιαστης εὐτυχίας.

Κι ὅμως ἡ χαρὰ ὑπάρχει. Ἄρκει νὰ τὴν ἀναζητήσει κανεὶς στὴν πηγὴ της, στὴν ἀληθινὴ ἀγάπη. Ἐκεῖ βρῆκε καὶ ἡ Παμέλα τὸ νόημα τῆς ζωῆς.

Ἡ ζωὴ της ἄλλαξε ριζικά, ὅταν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της ἓνα κλαμένο παιδάκι καὶ τὸ ἔκανε νὰ χαμογελάσει. Ἐνίωσε τότε ἓνα πρωτόγνωρο σκίρτημα, ποὺ ποτέ της δὲν εἶχε ἀισθανθεῖ. Ἡ ἀνεπιτήδευτη ἀγάπη ξύπνησε μέσα της ἓναν ἄλλο κόσμο ὁμορφο, ἀγγελικό. Τὸ παιδάκι μετὰ τὴν αὐθόρμητη ἔκφραση τῆς εὐγνωμοσύνης του, μετὰ τὴν ἀπλότητα καὶ φυσικότητά του, τόσο ἀντίθετα μετὰ τὴν μέχρι τότε ψεύτικη καὶ ἐπιτηδευμένη ζωὴ της, σήμανε μιὰ νέα ἐποχή.

Χρειάζεται μιὰ στροφή, μιὰ ἐπιστροφή στὸν ἴδιο τὸν ἐαυτό μας, στὰ αὐθεντικὰ στοιχεῖα τῆς προσωπικότητός μας, στὴν ψυχὴ μας, ὅπως βγήκε ἀγνὴ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Δημιουργοῦ. Καὶ ἡ ψυχὴ στὴν ἀδιάφθορη κατάστασή της ἀναζητᾷ τὴ φυσικότητα, τὴν ἀλήθεια, τὴν ὁμορφιὰ τῆς ἀρετῆς, τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀνυστερόβουλης ἀγάπης. Μονάχα ἐκεῖ μπορεῖ νὰ βρεῖ τὸ πλήρωμα τῆς χαρᾶς, τὸ γέμισμα τῆς εὐτυχίας, τὸ νόημα τῆς ζωῆς.

«Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Πᾶς ὅστις ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω

κἀγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς· ὅστις δ' ἂν ἀρνήσῃται με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν κἀγὼ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὃς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ· ἰδοὺ ἡμεῖς

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΙΟΥΝΙΟΥ
Α΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (ΑΓ. ΠΑΝΤΩΝ)
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. ι΄ 32-33, 37-38, ιθ΄ 27-30
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. ια΄ 33 - ιβ΄ 2

ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν; ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὑμεῖς οἱ

ἀκολουθήσαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραὴλ. καὶ πᾶς ὃς ἀφῆκεν οἰκίας ἢ ἀδελφούς ἢ ἀδελφάς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγρούς ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἑκατονταπλασίονα λήψεται καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει. Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι καὶ ἔσχατοι πρῶτοι».

ΟΙ ΚΡΙΤΕΣ ΜΑΣ

«Καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραὴλ».

Ἕνας εἶναι ὁ Κριτής μας, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὁ «πάλιν ἐρχόμενος κρίναι ζῶντας καὶ νεκρούς». Ὁ ἴδιος ὅμως διακηρύττει στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, ὅτι κριτὲς θὰ εἶναι καὶ οἱ μαθητὲς του καὶ ὅσοι, ὕστερα ἀπὸ αὐτούς, θὰ τὸν ἀκολουθήσουν πιστὰ καὶ μέχρι τέλους. Ἀποκαλύπτει δηλαδὴ, ἐδῶ ὁ Κύριος μιὰν ἀλήθεια, τὴν ὁποία ὁ ἀπόστολος Παῦλος διετύπωσε πολὺ χαρακτηριστικὰ μὲ τὴν φράση: «**Οἱ ἅγιοι τὸν κόσμον κρινούσι**» (Α΄ Κορινθ. στίχ. 2). Οἱ Ἅγιοι ὄλων τῶν ἐποχῶν, αὐτοί, τοὺς ὁποίους τιμᾶ σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας, αὐτοὶ θὰ κρίνουν τοὺς συνανθρώπους τους. Οἱ ἅγιοι θὰ κρίνουν τὸν κόσμο, διότι

ἐνίκησαν τὸν κόσμο.

Πρόχειρη καὶ συχνὴ δικαιολογία πολλῶν: «Ζοῦμε μέσα στὸν κόσμο. Ὁ κόσμος καὶ ἡ κοινωνία δημιουργεῖ σκάνδαλα καὶ πειρασμούς. Πῶς λοιπὸν εἶναι δυνατόν νὰ ζήσουμε σύμφωνα μὲ τὸ Εὐαγγέλιο;»

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν δικαιολογία θὰ τὴν ἀνατρέψουν οἱ Ἅγιοι. Αὐτοὶ ποὺ ἔζησαν μαζί μας, μέσα στὸν κόσμο, τὴν ἴδια ἐποχὴ, στὴν ἴδια πατρίδα, στὸν ἴδιο τόπο, στὸ ἴδιο σπίτι. Οἱ ἅγιοι βασιλεῖς καὶ οἱ ἅγιοι διανοούμενοι, οἱ ἅγιοι ἐπαγγελματίες καὶ οἱ ἅγιοι ἀγρότες, οἱ ἅγιες γυναῖκες καὶ οἱ ἅγιοι νέοι, οἱ Ἅγιοι πάντες. Ὅλοι αὐτοὶ θὰ ἐμφανισθοῦν τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως ἐνώπιον πάντων καὶ τότε θὰ γίνῃ ἡ σύγκριση καὶ θὰ τεθεῖ τὸ φοβερὸ ἐρώτημα: Πῶς αὐτοὶ νίκησαν τὸν κόσμο; Πῶς νίκησαν τὸ ψέμα καὶ τὴν ἀδικία, πῶς περιφρόνησαν τὰ πλούτη καὶ τὴ ζωὴ τῶν ἀνόμων ἀπολαύσεων, πῶς νίκησαν τοὺς πειρασμούς καὶ τὰ σκάνδαλα; Τότε ἀκριβῶς «**πάν στόμα φραγῆ καὶ ὑπόδικος γέννται πᾶς ὁ κόσμος**» (Ρωμ. γ΄ 19). Ἐφόσον οἱ Ἅγιοι, ὄχι μόνο ἔζησαν στὸ ἴδιο περιβάλλον, ἀλλὰ καὶ προχώρησαν στὴν αὐταπάρνηση, στὴ θυσία καὶ στὸ μαρτύριο, δὲν ὑπάρχει καμιὰ δικαιολογία γιὰ ὄσους θὰ ἐμφανισθοῦν χωρὶς ζωὴ καὶ ἔργα χριστιανικά. Ὅλοι αὐτοὶ θὰ εἶναι ὑπεύθυνοι καὶ ὑπόλογοι ἐνώπιον τοῦ Κριτῆ. Τὸ κατηγορητήριο θὰ τὸ ἔχουν ἀπαγγεῖλει γι' αὐτούς οἱ Ἅγιοι.

Οἱ Ἅγιοι θὰ κρίνουν ἀκόμη τὸν κόσμο διότι

ἐνίκησαν τὸν ἑαυτό τους.

Ἐπάρχει ὅμως μιὰ δευτέρη δικαιολογία: Λένε πολλοί: «Καὶ ὁ κόσμος νὰ μὴ μᾶς ἐμπόδιζε καὶ νὰ μὴ μᾶς ἔσπρωχνε στὸ κακό, τὴν δυσκολία τὴν κρύβουμε μέσα μας, στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μας. Ἡ φύση μας, εἶναι ἀμαρτωλὴ καὶ διεστραμμένη. Θέλουμε νὰ γίνουμε καλοὶ, νὰ ζήσουμε ἀγνή καὶ ἠθικὴ ζωὴ, δὲν μπορούμε ὅμως. Τὰ πάθη μᾶς αἰχμαλωτίζουν, χωρὶς νὰ μπορούμε νὰ ἐλευθερωθοῦμε».

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ δικαιολογία δὲν θὰ σταθεῖ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως. Θὰ τὴν ἀνατρέψουν καὶ αὐτὴν οἱ Ἅγιοι. Γιατὶ ἦταν καὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι μὲ σάρκα καὶ ὀστά. Εἶχαν καὶ αὐτοὶ τὴν ἴδια ἀνθρώπινη καὶ ἀδύνατη φύση. Εἶχαν ἐπομένως τὶς ἴδιες δυσκολίες μὲ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους στὸ ζήτημα τῆς ἁγίας ζωῆς. Καὶ ὄχι ἀπλῶς δυσκολίες. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶχαν φοβερὰ ἠττηθεῖ ἀπὸ τὴ δύναμη καὶ τὰ πάθη τῆς ἀμαρτίας. Ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς Ἅγιοις ἦταν προηγουμένως «**ἄρπαγες, ἄδικοι... τελῶναι καὶ πόρνοι**». Καὶ ὅμως ἔγιναν ἅγιοι. Ἐπάρχει μιὰ στιγμή στὴ ζωὴ τους, ποὺ σημειώθηκαν τὴν ἀποφασιστικὴ ἀλλαγὴ. Ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς ἀμαρτίας ἤλθαν στὸ φῶς τῆς ἀρετῆς. Ἀποφάσισαν νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ ἀγωνισθοῦν. Καὶ ἔτσι νίκησαν τὸν ἑαυτό τους.

Γι' αὐτὸ ἡ σύγκριση καὶ ἐδῶ τῶν ἁγίων μὲ τοὺς ἀμελεῖς, τοὺς ράθυμους, τοὺς ἀμετανόητους ἀμαρτωλοὺς θὰ εἶναι συντριπτικὴ. Ἐφόσον οἱ Ἅγιοι νίκησαν καὶ αὐτοὶ μπορούσαν νὰ ὑπερικήσουν τὸν ἑαυτό τους. Τὸ κατόρθωμα τῆς ἀρετῆς θὰ ἀποδειχθεῖ ἔτσι γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ὅτι ἦταν δυνατόν νὰ ἐπιτευχθεῖ ἀπὸ ὄλους.

Οἱ Ἅγιοι πάντες νίκησαν τὸν κόσμο καὶ τὸν ἑαυτό τους. Πῶς ὅμως πέτυχαν τὶς δυὸ αὐτὲς μεγάλες νίκες; Ὅχι βέβαια μὲ μόνη τὴ δική τους ἀνθρώπινη δύναμη ἢ ἀξία. Κυρίως μὲ τὴ δύναμη καὶ τὴν ἁγιαστικὴ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. «**Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ**» (Φιλ. δ΄ 13), ἔλεγε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ποὺ ἦταν προηγουμένως σκληρὸς διώκτης τοῦ Χριστοῦ.

Ἄς ἐγκαταλείψουμε λοιπὸν καὶ μεῖς κάθε πρόφαση καὶ δικαιολογία καὶ ἄς ζητήσουμε ἀπὸ τὸν Κύριο τὴ δύναμη καὶ τὴν ἁγιαστικὴ χάρις τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας του, γιὰ νὰ γίνουμε νικητὲς τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἑαυτοῦ μας. Γιὰ νὰ γίνουμε ἅγιοι.

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, περιπατῶν παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας εἶδε δύο ἀδελφούς, Σίμωνα τὸν λεγόμενον Πέτρον καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, βάλλοντας ἀμφίβληστρον εἰς τὴν θάλασσαν· ἦσαν γὰρ ἀλιεῖς. καὶ λέγει αὐτοῖς· δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων. οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα ἠκολούθησαν αὐτῷ. Καὶ προβάς ἐκεῖθεν εἶδεν ἄλλους δύο ἀδελφούς, Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου καὶ Ἰωάννην

ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΙΟΥΝΙΟΥ
Β' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (ΑΓΙΟΡ. ΠΑΤΕΡΩΝ)
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. δ' 18-23
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ρωμ. β' 10-16

τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ Ζεβεδαίου τοῦ πατρὸς αὐτῶν καταρτίζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν·

καὶ ἐκάλεσεν αὐτούς. οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὸ πλοῖον καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν ἠκολούθησαν αὐτῷ. Καὶ περιῆγεν ὅλην τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς, διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ».

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

«Περιῆγεν ὅλην τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς... θεραπεύων πᾶσαν νόσον».

Τὸ εὐαγγέλιο αὐτὸ εἶναι γιὰ τοὺς ἀρρώστους. Γι' αὐτούς ποὺ βασανίζονται καὶ ταλαιπωροῦνται στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου στὸ σπῆτι τους ἢ σὲ κάποιο νοσοκομεῖο. Ἀλλὰ καὶ γι' αὐτούς ποὺ εἶναι κοντὰ τους καὶ συμπαραστέκονται στὸν ἄρρωστο. Γιὰ ὅλους αὐτούς ὁ Χριστὸς ἔχει κάτι νὰ πεῖ. Γιατὶ στάθηκε δίπλα σὲ τόσους ἀσθενεῖς καὶ τοὺς χάρισε ὑγεία, δύναμη, χαρά.

Ἡ προσφορὰ τοῦ γιατροῦ.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ποὺ ὁ Ἰησοῦς θεράπευε τοὺς ἀρρώστους, ἡ φύση τῆς ἀρρώστιας δὲν ἄλλαξε μέχρι σήμερα οὔτε ἡ φθοροποιὸς ἐπίδρασή της στὸ ἀνθρώπινο σῶμα. Ἀλλαξε ὅμως πολὺ, προόδευσε ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη. Ἦταν μὲ πολλές ἐλλείψεις τὰ χρόνια ἐκεῖνα. Μὲ πολλές δυνατότητες σήμερα. Ἰκανὴ νὰ ἀντιμετωπίσει μὲ τὶς γνώσεις καὶ τὰ σύγχρονα μέσα πολλές καὶ δύσκολες καταστάσεις. Στὴ διάθεσή της νοσοκομεῖα μεγάλα μὲ ἐρευνητικὰ κέντρα καὶ πολλὰ βοηθητικὰ μέσα.

Φυσικὰ αὐτὸ ἔχει ἐπηρεάσει πολὺ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο. Τὸν θάμπωσε. Τὸν ἔκανε νὰ ἐξαρτᾶ σχεδὸν ἀποκλειστικὰ τὴν θεραπεία καὶ τὴν ὑγεία του ἀπὸ τὴν ἱατρικὴ ἐπιστήμη. Καὶ παραμέρισε τὸν Θεό. Ἔτσι, μόλις συμβεῖ τὸ παραμικρὸ, μόλις νιώσει τὸν ἐλάχιστο κλονισμό στὴν ὑγεία, τρέχει στοὺς γιατρούς, στὰ νοσοκομεῖα. Καταθέτει ἐκεῖ καὶ χρήματα καὶ ὅλη του τὴν ἐμπιστοσύνη. Γιατὶ πιστεύει πὼς αὐτὴ καὶ μόνο εἶναι ἰκανὴ νὰ τὸν βοηθήσει νὰ ξαναβρεῖ τὸ χαμένο του θησαυρὸ, τὴν ὑγεία.

Πλάι ὅμως στὴν ἐπιστήμη τῆς ἱατρικῆς ἀπαραίτητη καὶ

ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ.

Ποιὰ θέση ἔχει σ' ὅλα αὐτὰ ὁ Θεός; Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη (Σοφία Σειρὰχ λη' 6) μᾶς τονίζει μιὰ μεγάλη ἀλήθεια: «**Αὐτὸς ἔδωκεν ἀνθρώποις ἐπιστήμην ἐνδοξάζεσθαι ἐν τοῖς θαυμασίοις αὐτοῦ**». Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἔδωσε στοὺς ἀνθρώπους τὴν ἱατρικὴ ἐπιστήμη, ὥστε νὰ δοξάζεται μὲ τὰ θαυμαστά του ἔργα. Καὶ ἀκόμα προσθέτει: «**Κύριος ἔκτισεν ἐκ γῆς φάρμακα... ἐν αὐτοῖς ἔθεράπευσε καὶ ἦρε τὸν πόνον αὐτοῦ**», τοῦ

ἀνθρώπου δηλαδὴ (στ' 4,7). Κι ἀκόμα καὶ ὅταν ἀσκεῖται ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη, ὁ Κύριος ἀόρατα καθοδηγεῖ τὴν πορεία τῆς θεραπείας. Γιατὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε ἀπολύτως ποὺ νὰ γίνεταί χωρὶς τὸ θέλημά Του ἢ τὴν παραχώρησή Του. Δὲν εἶναι σωστό, λοιπόν, νὰ ἀπευθυνόμαστε μόνο στὴν ἱατρικὴ καὶ νὰ ἀγνοοῦμε τὸν ἐμπνευστὴ καὶ δωρητὴ της. Ἐπειτα, οἱ δυνατότητες τῆς ἱατρικῆς δὲν εἶναι ἀπεριόριστες. Συχνά, σταματᾶει μπροστὰ στὸν ἄρρωστο, μὴ μπορώντας νὰ τοῦ προσφέρει καμιά ἀποτελεσματικὴ βοήθεια. Πόσες φορές οἱ ἐκπρόσωποί της ὁμολογοῦν: «**Δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτε ἄλλο. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα μόνον ὁ Θεός**».

Ὅταν ὁ Κύριος περπατοῦσε στὴ γῆ μας, μὲ ἓνα καὶ μόνο λόγο Του ζωογονοῦσε σβησμένα βλέμματα, στερέωνε παράλυτα μέλη, δρῶσιζε ψημένα ἀπὸ τὸν πυρετὸ μέτωπα. Τίποτα δὲν ἦταν ἀδύνατο γι' αὐτόν. Καμιά ἀρρώστια δὲν ἦταν ἀκατανίκητη. Ἡ θεία Του παντοδυναμία ἦταν ἀνώτερη ἀπὸ ὅλες τὶς ἱατρικὲς καὶ τοὺς γιατροὺς τοῦ κόσμου. Ἐδιώχνη μὲ τὴν πιὸ μεγάλη εὐκολία τὴν ἀρρώστια καὶ χάριζε ἀμέσως τὴν ὑγεία χωρὶς κανένα διάμεσο στάδιο ἀναρρώσεως. Θεράπευε «**πᾶσαν νόσον**», ὅπως διηγεῖται ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστής. Κι ἀκόμα «**ὄσοι ἤπιοντο αὐτοῦ, ἐσώζοντο**» (Μάρκ. στ' 56). Μὲ μιὰ ὅμως προϋπόθεση: Τὴν πίστη. Πίστη στὴν ἀγάπη Του, στὴν παντοδυναμία Του, στὴν θεία ἀποστολή Του. Καὶ σήμερα καὶ πάντοτε ὁ Ἰησοῦς μᾶς λέει: «**Εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι**» (Μάρκ. θ' 23). Καὶ γιὰ νὰ κάνει ὁ Κύριος τὸ θαῦμα, γιὰ νὰ δώσει ὡς πανάγαθος καὶ παντοδύναμος ποὺ εἶναι τὴν ποθητὴν θεραπεία, ζητᾶει αὐτὴ τὴ ζωντανὴ πίστη.

Ὅσοι πονᾶμε καὶ ὑποφέρουμε ἀπὸ κάποια ἀρρώστια, ἂς προσέξουμε αὐτὴ τὴν ἀλήθεια. Δὲν θὰ ἀφήσουμε βέβαια τὸν γιατρό. Γιατὶ «**αὐτὸν ἔκτισε Κύριος**» (Σοφ. Σειρ. λη' 1). Ἀλλὰ πάνω ἀπὸ αὐτόν ἂς βάλουμε τὸν Θεὸ μας. Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ παντοδύναμος γιατρός. Ἄς καταφύγουμε μὲ πίστη σ' Αὐτόν. Ἄς προσευχηθοῦμε μὲ ἐμπιστοσύνη. Ἡ προσευχὴ θὰ φέρει ὅλους μας κοντὰ στὸν Θεό. Ἀλλὰ καὶ τὸν Θεὸ θὰ Τὸν φέρει κοντὰ στὰ κρεβάτια τοῦ πόνου καὶ τῶν πονεμένων μας.

‘Ο δρόμος τῆς ἀγάπης

Εἶπαν πὼς «ὁ δρόμος ποὺ ὀδηγεῖ στὴν κόλαση εἶναι στρωμένος με ὠραῖα σχέδια καὶ καλὲς προθέσεις, ἀλλὰ ποὺ μένουν ἀπραγματοποιήτα». Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐπικίνδυνο καὶ παραπλανητικό. Γιατὶ τὸ νὰ μᾶς ποῦν, πὼς ὁ δρόμος ποὺ ὀδηγεῖ στὴν κόλαση εἶναι στρωμένος με ἁμαρτίες, με κακίες, με πονηρίες, με μίση καὶ ἐχθρότητες, τὸ καταλαβαίνουμε. Νὰ μᾶς λένε ὅμως, πὼς εἶναι στρωμένος με καλὲς προθέσεις καὶ ἀγαθὲς διαθέσεις καὶ ὠραῖα σχέδια, αὐτὸ μᾶς ξαφνιάζει καὶ δημιουργεῖ ἀπορίες καὶ ἐρωτηματικά.

Ἡ παγίδα τῶν καλῶν, θὰ λέγαμε: Οἱ ἀγαθὲς προθέσεις, τὰ ὁμορφα καὶ ἀπραγματοποίητα σχέδια. Οἱ προθέσεις, δηλαδή, καὶ τὰ σχέδια ποὺ μένουν μόνο σχέδια, οἱ ἀποφάσεις ποὺ μένουν ἀποφάσεις «ἀναποφάσιστες», ἀφοῦ δὲν προχωροῦν, δὲν γίνονται ἔργα. Νὰ ὁ μεγάλος κίνδυνος. Καὶ εἶναι μεγάλος ὁ κίνδυνος αὐτός, γιατί μᾶς γεμίζει με ψευδαισθήσεις καὶ αὐταπάτες καὶ μᾶς ἀποκοιμίζει σὲ μιὰ στεῖρα αὐτοϊκανοποίηση.

Οἱ καλὲς προθέσεις καὶ ὁμορφες ἐπιθυμίες δὲν ἔχουν καμιά ἀξία, ἂν δὲν μποῦν στὸ δρόμο τῆς πραγματοποιήσεως. Καὶ αὐτὸ ἰσχύει τόσο στὴν καθημερινή μας ζωὴ, τὴν κοινωνική, τὴν ἐπαγγελματική, ὅσο καὶ στὴν πνευματική μας πορεία καὶ πρόοδο. Ὁ μαθητής, ὁ φοιτητής, ποὺ ὀραματίζεται καὶ ἐπιθυμεῖ ἐπιστημονικὴ καριέρα καὶ κατακτῆσι ὑψηλῶν θέσεων, ἀρχίζει ἀπὸ νωρὴς, με ἐντατικὴ καὶ ἐπίμονη ἐργασία, νὰ βάζει γερὰ τὰ θεμέλια τῆς ἐπιτυχίας του. Γνωρίζει πὼς οἱ καλὲς προθέσεις, γιὰ νὰ μὴ μείνουν προθέσεις, ἀπαιτοῦν θυσίες, διαρκῆ προσπάθεια. Ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ βελτιώσῃ καὶ νὰ ἀποκτήσῃ ἕνα χαλύβδινο χαρακτήρα, ἀρχίζει ἀπὸ νωρὴς με ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή, χωρὶς ὑποχωρήσεις καὶ ἁμαρτωλοὺς συμβιβασμούς, με ἀποφασιστικότητα, νὰ τὸν καλλιεργεῖ καὶ νὰ τὸν σμιλεῦει. Δὲν τοῦ χαρίζεται εὐκολα. Τὸν κυβερνᾷ, δὲν κυβερνᾶται ἀπὸ αὐτόν. Μπορεῖ νὰ εἶναι

-καὶ εἶναι- δύσκολος καὶ κοπιαστικὸς ὁ δρόμος. Καὶ εἶναι δρόμος ἀνηφορικός. Δὲν ὑπάρχουν ὅμως κορυφὲς «δίχως κόπου ἀνηφορία».

Πολὺ χαρακτηριστικὴ καὶ διδακτικὴ ἡ σκηνὴ με τὸν πλούσιο νέο καὶ τὸν Κύριο. Ὁ νέος αὐτὸς με καλὲς προθέσεις, ὁμορφος πόθος καὶ ὑψηλοὺς ὀραματισμοὺς πλησιάζει τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Ἐκεῖ πολλὰ καλὰ στοιχεῖα. Με ζῆλο καὶ πόθο ἐπιθυμεῖ τὴ συνάντησή του με τὸν Κύριο. «**Προσδραμών**», ἔτρεξε πρὸς αὐτόν, σημειώνει ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος. Καὶ ὄχι μόνο. Συγχρόνως ἐκφράζει τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ἐκτίμησή του στὸν Διδάσκαλο. «**Γονυπετής**», γονάτισε μπροστά του. Πολλὰ καὶ καλὰ τὰ θετικά του στοιχεῖα. Τὰ ξεχωρίζει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ὁ Κύριος. Γι’ αὐτὸ καὶ προσελκύει τὴ συμπάθειά Του. «**Ὁ Ἰησοῦς ἐμβλέψας αὐτῷ ἠγάπησεν αὐτόν**», προσθέτει ὁ ἱερός Εὐαγγελιστής (1’ 17-27).

Ὁ νέος, λοιπόν, αὐτὸς ποὺ πλησιάζει τὸν θεῖο Διδάσκαλο τοῦ ἐκφράζει μιὰ μεγάλη ἐπιθυμία, ἕνα ἱερὸ πόθο. Τὶς καλὲς καὶ ἀγαθὲς προθέσεις ποὺ σιγοκαίνε στὴν καλοπροαίρετη ψυχὴ

του: «**Τί ποιήσω ἵνα ζῶν ἀιώνιον κληρονομήσω;**» Τί νὰ κάνω γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνια ζωή; Πὼς νὰ κατακτήσω τὸν οὐρανό; Εἶχε ἤδη κατακτήσει τὴ γῆ. Ἦταν πλούσιος καὶ εἶχε κτήματα πολλά. Καὶ τώρα ποθοῦσε καὶ τὴν κατακτῆσι τοῦ οὐρανοῦ. Τὴν ἐπιθυμία τὴν εἶχε, τὴν ἀγαθὴ πρόθεση ἐπίσης. Ἔμενε ὅμως μέχρις ἐκεῖ. Νόμιζε πὼς μποροῦσε νὰ συμβιβᾶσῃ καὶ τὰ δύο. Καὶ τὶς δύο κατακτήσεις, ἀλλὰ ἀσυμβίβαστες. Νὰ διατηρεῖ καὶ νὰ κρατᾷ τὰ κτήματά του, τὰ πλοῦτά του, ὅλα τὰ ἄφθονα ἀγαθὰ του γιὰ ἀποκλειστικὴ του χρῆσι, χωρὶς διάθεση νὰ ἀπαρνηθεῖ κάτι ἀπὸ αὐτὰ καὶ συγχρόνως νὰ γίνῃ καὶ κληρονόμος τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Αὐτὸ ἀκριβῶς τοῦ ὑποδεικνύει ὁ Κύριος. Νὰ ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ πλοῦτου. Νὰ ζήσει τὴ χαρὰ τῆς προσφορᾶς, τῆς ἀφειδώλευτης ἀγάπης. Δὲν κατακτᾷται ὁ οὐρανός, ἂν προηγουμένως δὲν κατακτηθεῖ, δὲν πλημμυρίσει ἀπὸ τὴν ἀγάπην ἢ καρδιά. Γιὰ νὰ ἀπογειωθεῖ ἢ καρδιά ἀπὸ τὰ γῆινα καὶ νὰ ἀνυψωθεῖ στὰ οὐράνια, χρειάζεται ἡ φλόγα καὶ τὸ πύρωμα τῆς ἀγάπης στὸν Θεὸ καὶ στὸν πλησίον. Καὶ τὸ πρῶτο εἶναι νὰ ἀποθέσῃ τὸ πειστικὸ καὶ καταπαιστικὸ φορτίο τοῦ πλοῦτου, ποὺ λησμονεῖ τὸν συνάνθρωπο, τὸν πλησίον, τὸν ἔχοντα ἀνάγκη ἀδελφὸ μας.

Ὁ νέος ἔθεσε στὸν Ἰησοῦ ἕνα μεταφυσικὸ πρόβλημα καὶ περίμενε μιὰ ἀνάλογη ἀπάντησι. Ὁ Κύριος τὸν προσγειώνει. Τοῦ δίνει μιὰ σαφῆ ἀπάντησι καὶ τοῦ λύνει τὸ πρόβλημα. Ὁ δρόμος ποὺ ὀδηγεῖ στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν δρόμο τῆς ἀγάπης. Οἱ ἄπλεις καλὲς προθέσεις εἶδαμε ποὺ ὀδηγοῦν, ἐφόσον μένουν προθέσεις ἀπραγματοποιήτες. Ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ προχωρεῖ ἀποφασιστικὰ καὶ δημιουργεῖ καὶ προχωρεῖ ἀπὸ τὰ λόγια στὰ ἔργα, στὰ ἔργα μάλιστα τῆς ἀγάπης, γίνεται ἀληθινὸς ἄνθρωπος. Θεώνεται, γίνεται «**κοινωνὸς θείας φύσεως**». Ζεῖ κίόλας τὴν αἰωνιότητα.

ΖΩΗ

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ» Σ.Α., Ἰπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντής Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἰπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Ἐκτύπων: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

Ἡ ἀνανέωσι τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς ἐσωτερικῶ (10 €)

μπορεῖ νὰ γίνῃ με τοὺς ἐξῆς τρόπους:

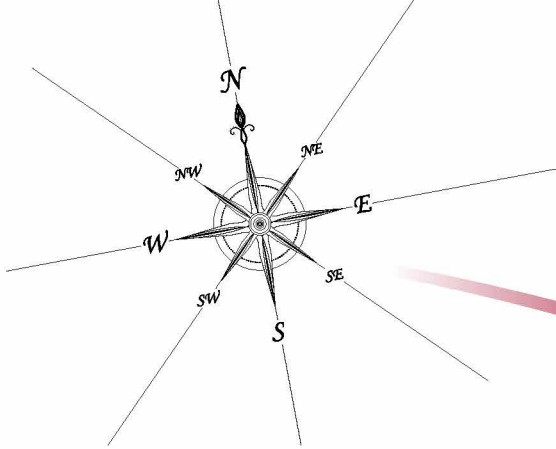
- Με κατάθεσι στὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, στὸν λογαριασμὸ ποὺ διατηρεῖ ἡ Ἀδελφότης ὑπ’ ἀριθμ.: **132/296000-13 (IBAN: GR1501101320000013229600013)**, δικαιούχος: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ». Στὴν αἰτιολογία νὰ ζητᾶτε νὰ σημειώνεται ρητῶς τὸ ὄνοματεπώνυμο τοῦ συνδρομητῆ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ περιοδικῶ (ΖΩΗ)
- Στὰ βιβλιοπωλεῖα «ΖΩΗ» (Καρύτσι 14, Ἀθῆνα καὶ Ἀγ. Σοφίας 41, Θεσσαλονίκη) καὶ συνεργαζόμενα βιβλιοπωλεῖα
- Στὸ γραφεῖο τοῦ περιοδικῶ: **Ἰπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆνα**
- Στὰ ΕΛΤΑ με ἔντυπο ταχυπληρωμῆς ποὺ συναποστέλλεται ἀνὰ τακτὰ χρονικὰ διαστήματα γιὰ ὅσους ἔχουν ὀφειλή
- Στὰ ΕΛΤΑ με ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ στὴ διεύθυνσι τοῦ περιοδικῶ (Ἰπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆνα). Προβλέπεται ἐπιβάρυνσι με ταχυδρομικὰ τέλη
- Σὲ κατὰ τόπουσι συνεργάτες καὶ ἀντιπροσώπους, οἱ ὅποιοι θὰ κόβουν σχετικὲς ἀποδείξεις.

Ἡ ἀνανέωσι τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς ἐξωτερικῶ (25 €) / Κύπρου (15 €)

μπορεῖ νὰ γίνῃ μόνο με κατάθεσι στὴν τράπεζα:

IBAN: GR1501101320000013229600013

BIC/Swift Code: ETHNGRAA

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΑΓΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ (1547 - 1622)

6

Πρόμαχος, υπερασπιστής και ειρηνοποιός

Τὰ χρόνια ποὺ θ' ἀκολουθήσουν θὰ εἶναι τὰ πιὸ γόνιμα γιὰ τὸν μονάζοντα Ἱεράρχη. Ἡ πνευματικὴ του πείρα, καρπὸς ἀσκήσεως, ἡ μελέτη ποὺ καλλιεργοῦσε τὸ πνεῦμα του καὶ τροφοδοτοῦσε τὴν ψυχὴ του καί, κυρίως, οἱ δυσκολίες κι οἱ κατατρεγμοὶ τὸν εἶχαν χαλυβδῶσει. Ζοῦσε στὴ γῆ, μὰ πολιτευόταν σὰν ἄνθρωπος τοῦ Οὐρανοῦ.

Ἄνθρωπος ἀσκήσεως καὶ προσευχῆς, ζοῦσε μὲ αὐστηρὴ λιτότητα. Μόνος του φρόντιζε τὸ κελὶ του καὶ ἀρκεῖτο σ' ἓνα πέτρινο κρεβάτι. Ἡ τροφή του ψωμί, ἐλιές καὶ νερό.

Αὐτὰ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Γιὰ τοὺς ἄλλους ὅμως ἦταν «βρῦσις ἀέναος, ἡ ὁποία ἐπότιζε δαψιλῶς τοὺς διψασμένους».

Στὶς μεγάλες γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα συνήθιζε νὰ φορτώνει τὴ μεγάλη βάρκα τοῦ Μοναστηριοῦ μὲ σιτάρι, ἀρνιά, λάδι κι ἄλλα ἐφόδια καὶ νὰ τὰ στέλνει στὴ χώρα, ὅπου οἱ μοναχοὶ τὰ μοίραζαν κρυφὰ στὶς φτωχότερες οἰκογένειες τοῦ νησιοῦ. Κι οἱ φτωχοὶ ἔδιναν χίλιες εὐχὲς γιὰ τὸν «Ἀρχοντα τῆς Αναφωνήτριας», γιὰτὶ ὁ Ἅγιός μας δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ εἶναι ἀρχοντας τῆς ἀγάπης, τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιότητος. **«Μηδὲν ἔχων καὶ τὰ πάντα κατέχων»** ὁ Ἅγιος Διονύσιος μοίραζε τὴν ἀγάπη.

Ἡ ἀγάπη στὸν Θεό, ἡ τέρψη νὰ ἐπικοινωνεῖ μαζί Του μὲ τὴν προσευχή, ἡ ἐσωτερικὴ καθαρότητα, ἡ περιφρόνηση πρὸς τὰ φθαρτὰ κι ἐφήμερα τοῦ κόσμου τούτου, ἡ πείνα κι ἡ δίψα γιὰ τὸ θεῖο θέλημα, ἔτσι ὅπως τοῦ τὸ προσέφεραν τὰ ἱερὰ κείμενα.

Ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὅμως ἦταν μιὰ ὀλοκληρωμένη προσωπικότητα. Ἦξερε, ὅτι ἐδῶ **«οὐκ ἔχομεν μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν»**, ὅμως δὲν ζοῦσε «σ' ἄλλους κόσμους».

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἀποφασιστικὰ καὶ τελεσίδικα πέρασε τὸ κατώφλι τῆς Μονῆς τῆς Αναφωνήτριας, μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ καταστήσει τὴν Μονὴ Κέντρο πνευματικῆς ἀκτινοβολίας, θεώρησε χρέος του νὰ γίνεῖ ὁ πρόμαχος καὶ υπερασπιστής κάθε νόμιμου δικαιώματός της. Κι αὐτὸ γιὰτὶ πίστευε, ὅτι καὶ τὰ πιὸ πνευματικὰ ἔργα ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ὑλικά μέσα ἀρκεῖ αὐτὰ τὰ ὑλικά νὰ χρησιμοποιηθοῦν μόνο ὡς μέσα, καὶ νὰ μὴ γίνουν σκοπός.

***

Θαυμάζουμε τοὺς Ἁγίους γιὰ τὶς ἀρετὲς καὶ τὰ θαύματά τους. Εἶναι αὐτὰ πέρα ἀπὸ τ' ἀνθρώπινα καὶ τὰ ἐγκόσμια.

Ὁ Ἅγιος Διονύσιος ποὺ κατάλαβε τὴν ἀκρότητα τῶν ἀρετῶν, ποὺ εἶναι «κλέος ὁσίων» καὶ «θεῖον ἐγκαλώπισμα ἱερέων», μέσα ἀπὸ κάποιες λεπτομέρειες τῆς καθημερινῆς πρακτικῆς μᾶς δείχνει, ὅτι καὶ τὰ ἐγκόσμια ἤξερε μὲ σοφία καὶ νομοταγῶς νὰ τὰ ἀντιμετωπίζει.

Διαχειριζόμενος μὲ αἴσθημα εὐθύνης τὰ καθημερινά, δὲν ταυτίζεται μ' αὐτὰ. Δὲν ἀπορροφᾶται ἀπ' αὐτὰ, δὲν ὑποδουλώνεται σ' αὐτὰ.

Στοὺς ἀγίους τῆς Ἐκκλησίας μας δὲν ὑπάρχουν δύο ἠθικές: αὐτὴ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς ἀσκήσεως καὶ αὐτὴ ποὺ ἔχει σχέση μὲ τὶς καθημερινὲς ἀπασχολήσεις, τὶς δοσοληψίες καὶ τὶς διεκδικήσεις. Ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ πρακτικὴ εἶναι μία: αὐτὴ ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ, σοφίζει τὸν ἄνθρωπο, τὸν εὐαίσθητοποιεῖ μὲ τὴ σπάνια ἐκείνη ἀρετὴ τῆς διακρίσεως καὶ αὐτὸς βρίσκει νόμιμους δρόμους γιὰ ὅποιοδήποτε διακανονισμό. Εἶναι θαυμαστὴ ἡ ἀρμονία στὴ ζωὴ τοῦ Ἁγίου. Εἶναι σὰν νὰ βλέπεις τὴν ἀγιότητα νὰ ἐγκαταλείπει τὸ κελὶ καὶ νὰ περπατάει στοὺς δρόμους, νὰ ψαρεύει ἢ νὰ ὀργώνει. Ἡ ἀγιότητα δὲν ξέρει ἀπὸ ντουλαπάκια. Τὸ κατοικητήριό της εἶναι ὁ ὅλος ἄνθρωπος.

«Πόλις ἐπάνω ὄρους κειμένη» ὁ Ἅγιος καὶ **«λύχνος ἐπὶ τὴν λυχνίαν»**, ἀκτινοβολοῦσε στοὺς ἐγγὺς καὶ τοὺς μακρὰν ἀγιότητα καὶ κύρος ἀδιαμφισβήτητο.

Ἡ γνώμη του, ἡ παρέμβασή του σὲ κάθε ζήτημα ποὺ ἀνέκυπτε καὶ τὸν καλοῦσαν νὰ πάρει κάποια θέση, ἦταν σεβαστή. Ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἄλλες Μονὲς τοῦ νησιοῦ, μὲ σοφοὺς Ἡγούμενους καὶ μ' ἀνοικτὴ πάντα τὴν πόρτα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κεφαλληνίας – Ζακύνθου, κατέφευγαν σ' αὐτόν. Οἱ βιογράφοι του μᾶς διασώζουν μιὰ περίπτωσι, ὅπου ὁ Ἅγιος κλήθηκε στὸν εὐαγγελικὸ ρόλο τοῦ ειρηνοποιοῦ. Ἐπρεπε νὰ συμφιλιώσει δύο Μοναστήρια, στὴ διαφορὰ τῶν ὁποίων εἶχε ἐμπλακεῖ καὶ ὁ Μητροπολίτης. Δύσκολη ἡ θέση τοῦ διαιτητῆ. Ὅμως διέθετε **«φόβον Θεοῦ»** ἀπεφάνθη **«ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι»** καὶ ὑπηρέτησε τὴν ἀλήθεια, μὲ τὴ βεβαιότητα, ὅτι ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώνει, ἀναπαύει καὶ συμφιλιώνει. Ἄλλος στὴ θέση του θὰ δοκίμαζε νὰ φθάσει σ' ἀποτέλεσμα διὰ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ, μὲ ἐλιγμούς, μὲ μισόλογα ποὺ θὰ βόλευε τὰ πράγματα, ἀλλὰ εἰρήνη στὶς καρδιὲς δὲν θὰ ἔφερνε. Ὑψιστο μάθημα μᾶς ἔδωσε ὁ ειρηνοποιὸς Ἅγιος.

(Συνεχίζεται)

«ΠΑΝΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΩΝ ΜΕΤΡΟΝ
ΑΝΘΡΩΠΟΣ»;

Όξυτάτες αντιπαραθέσεις προκάλεσε η διαρροή προσχεδίου απόφασης του Άνωτάτου Δικαστηρίου των Η.Π.Α. για την κατάργηση της απόφασης του 1973 που νομιμοποίησε πλήρως την άμβλωση σε έθνικό επίπεδο έως την 24^η - 28^η εβδομάδα της κύησης, όποτε το έμβρυο μπορεί να επιβιώσει εκτός μήτρας. Βάσει του προσχεδίου απόφασης, στο εξής η κάθε Πολιτεία θα μπορεί να θέσει το δικό της πλαίσιο για το θέμα των άμβλώσεων. Περιττό, ασφαλώς, να πούμε ότι διεθνώς –άλλα και στη χώρα μας– περίσσευσαν οι όργισμένες καταγγελίες για «έπιστροφή στον μεσαίωνα», «επίθεση ενάντια σε ένα κατοχυρωμένο δικαίωμα των γυναικών», «σκοταδισμό και νοστορία των άκραιων Ρεπουμπλικάνων» (διότι οι Ρεπουμπλικανοί είναι οι πιο «συντηρητικοί», άρα και πολέμιοι της άμβλωσης, και αυτοί έχουν σήμερα την πλειοψηφία στο Άνωτατο Δικαστήριο των Η.Π.Α.). Άκόμα και αν δεν σταθούμε στο ίδιο το θέμα της άμβλωσης, θα άξιζε να μας προβληματίσει από μόνη της η αίσθηση που καλλιεργείται ότι δεν υπάρχει σωστό και λάθος, δίκαιο και άδικο· όποιος έχει την εξουσία νομοθετεί, και αυτός ορίζει το σωστό και το λάθος, το δίκαιο και το άδικο. Μά, αυτή ακριβώς δεν είναι η πρωταγόρεια λογική που πολέμησαν όλοι οι μεγάλοι αρχαίοι φιλόσοφοι, με πρώτο και καλύτερο τον Πλάτωνα στην *Πολιτεία*, και οι χριστιανοί διανοητές και φιλόσοφοι; Μας περνάει, άραγε, από τον νου ότι μπορεί να υπάρχει κάτι σωστό ή λάθος, δίκαιο ή άδικο, πέρα από τον τρόπο με τον οποίο το ορίζουμε εμείς, κόβοντας και ράβοντας τα πράγματα στα μέτρα που μας βολεύουν;

ΑΜΒΛΩΣΕΙΣ:
ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΖΗΤΟΥΜΕΝΟ

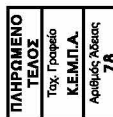
Αλλά υπάρχει και κάτι άλλο, που έχει ίσως το πιο μεγάλο ενδιαφέρον. Πρόκειται για ένα και μόνο στοιχείο που δημοσιοποίησε η εταιρεία Aid Access, μια εταιρεία που προσφέρει υπηρεσίες τηλεϊατρικής και πρόσβαση σε φάρμακα άμβλωσης. Η εταιρεία αυτή κάνει «χρυσές δουλειές» στις Η.Π.Α. Άκόμα και στις 19 Πολιτείες που έχουν απαγορεύσει την τηλεϊατρική για τη συνταγογράφηση χαπιών άμβλωσης, η εταιρεία συνεργάζεται με ιατρούς στην Ευρώπη, που συνταγογραφούν τα χάπια μέσω ενός φαρμακείου στην... Ινδία, το οποίο αποστέλλει τα φάρμακα στις ενδιαφερόμενες μέσω ταχυδρομείου (δλα γίνονται – άρκει να υπάρχει... κακή θέληση)... Την επομένη λοιπόν κιόλας της διαρροής του προσχεδίου απόφασης, Τρίτη 3 Μαΐου, ο ιστότοπος της συγκεκριμένης εταιρείας είχε 38.530 επισκέπτες, μια αύξηση σχεδόν κατά 2.900% σε σχέση με τους 1.290 επισκέπτες της Δευτέρας. Αυτή η λεπτομέρεια μας αποκαλύπτει τη μεγάλη αλήθεια: Άκόμα κι αν όλοι συμφωνούσαμε ότι η άμβλωση είναι κάτι κακό, το ζητούμενο δεν είναι πώς θα εμποδιστεί μια γυναίκα να προχωρήσει στην άμβλωση, ενώ το επιθυμεί – αυτό θα μπορούσε να γεννήσει άλλα προβλήματα. Το ζητούμενο είναι πώς δεν θα φτάσει μια γυναίκα να επιθυμεί την άμβλωση. Αλλά αυτό το τελευταίο θα προϋπέθετε να στηριχθεί πραγματικά η οικογένεια. Όχι μόνο με χρήματα, αλλά και με αρχές και αξίες. Δύσκολα πράγματα...

ΤΑ ΑΔΙΕΞΟΔΑ ΤΗΣ ΓΗΣ ΑΠΟ ΨΗΛΑ

Δέος προκαλούν τα λόγια του Γάλλου αστροναύτη Τομα Πεσκέ, σε συνέντευξή του στο CNN μετά από έξι μήνες παραμονής στον Διεθνή Διαστημικό Σταθμό (είχε προηγηθεί μία ακόμα αποστολή και παραμονή του στο Διάστημα το 2016-17): «Όταν βρίσκεσαι στη Γη, αισθάνεσαι ότι τα πάντα είναι τόσο απέραντα, τα πάντα είναι ατελείωτα. Δυσκολεύεσαι να καταλάβεις πόσο περιορισμένοι είμαστε. Στη συνέχεια, όταν κάνεις ένα βήμα πίσω και βλέπεις τη Γη στο σύνολό της, καταλαβαίνεις ξαφνικά ότι ζούμε σε μια δαση μέσα στο σύμπαν. Γύρω μας δεν υπάρχει τίποτα, καμμία ζωή, μαυρίλα, κενό, απόλυτως τίποτα – εκτός από αυτή τη γαλάζια σφαίρα, με όλα όσα χρειαζόμαστε, για να διατηρήσουμε την ανθρώπινη ζωή, και τη ζωή γενικότερα, ή όποια είναι απόλυτως εϋθραυστη». Ο Πεσκέ όμως δεν μένει μόνο σε αυτά, αλλά και κρούει το καμπανάκι του κινδύνου, προειδοποιώντας ότι είναι πλέον ορατές και από το Διάστημα οι συνέπειες των ολέθριων για το περιβάλλον και τη ζωή παρεμβάσεων του ανθρώπου: η ρύπανση των ποταμών και των θαλασσών, η υποχώρηση των παγετώνων, οι οποίοι συρρικνώνονται χρόνο με τον χρόνο, η αισθητή αύξηση της συχνότητας και της έντασης των άκραιων φαινομένων που σχετίζονται με την κλιματική αλλαγή. Άραγε, πρέπει να βρεθεί κανείς στο Διάστημα, για να δει αυτά μπροστά στα όποια σχεδόν όλοι μας στη Γη επιλέγουμε να κλείνουμε τα μάτια;

ΤΑ ΟΦΕΛΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Όλο και νέες μελέτες αναδεικνύουν τη μεγάλη αλήθεια ότι το βιβλίο προσφέρει πολλαπλά όφελι και για τη σωματική και για την ψυχική υγεία του ανθρώπου. Δεν είναι μόνο ότι το διάβασμα αυξάνει την ένσυναίσθηση (που σήμερα αξιολογείται ως τόσο σημαντική) και βελτιώνει το λεξιλόγιο (εφόδιο διόλου εύκαταφρόνητο, άκομη και επαγγελματικά, σε μια εποχή που βάζει τόσο ψηλά τις δεξιότητες αποτελεσματικής επικοινωνίας). Κοντά σε αυτά, νέες επιστημονικές μελέτες έρχονται να πιστοποιήσουν αυτό που όλοι υποψιαζόμασταν, πόσο καλό κάνει το διάβασμα στο μυαλό. Πρόσφατη δημοσίευση στο περιοδικό *NeuroReport* δείχνει ότι το διάβασμα απαιτεί και ενεργοποιεί ένα πολύπλοκο δίκτυο κυκλωμάτων και σημάτων στον εγκέφαλο, ενώ άλλη μελέτη, στο περιοδικό *Brain Connectivity*, έδειξε ότι οι συμμετέχοντες στη μελέτη στους οποίους είχε δοθεί να διαβάζουν ένα μυθιστόρημα εμφάνισαν αυξημένη σε σχέση με τους υπολοίπους εγκεφαλική συνδεσιμότητα. Παλαιότερη μελέτη, πάλι, είχε δείξει ότι 30 λεπτά διαβάσματος αρκούσαν, για να μειώσουν την αρτηριακή πίεση, τον καρδιακό ρυθμό και τα συναισθήματα δυσφορίας. Θα πείτε, όλα αυτά τα ξέρουμε, και χωρίς ειδικές μελέτες. Ναι. Ός τότε, λοιπόν, θα αρνούμαστε και θα αποκρημόσουμε αστόχαστα και επιπόλαια όλα όσα ξέρουμε και η ίδια η πείρα έχει αναδείξει ως σημαντικά, προσκολλώμενοι στην εκάστοτε νέα «μόδα», μόνο και μόνο για να έλθουν κάποια στιγμή επιστημονικές μελέτες να αποδείξουν... τί είχαμε... και τί χάσαμε;

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290«ΖΩΗ»
Τηλεφωνόγραφους 189
114 72 ΑΘΗΝΑ